

ȘTEFAN DUMITRESCU

**RUGI ÎNALTE CĂTRE
DOMNUL
PENTRU SALVAREA NEMULUI
NOSTRU**

VOLUM DE POEZIE
CARTE DE RUGACIUNI
DAR ȘI
CARTE DE EDUCAȚIE

ȘTEFAN DUMITRESCU

**RUGI ÎNALTE CĂTRE DOMNUL
PENTRU SALVAREA NEMULUI
NOSTRU**

VOLUM DE POEZIE
CARTE DE RUGACIUNI
DAR ȘI
CARTE DE EDUCAȚIE

ARGUMENT TRAGIC

Au trecut aproape doi ani de când Dictatura comunistă a fost răsturnată de la putere. După aproape o jumătate de veac de dictatură stalinistă (dejistă) și ceaușistă ceea ce s-a întâmplat cu poporul român este un lucru care ține de domeniul fantasticului. Să recunoaștem că puțini sociologi, psihologi, economiști, viitorologi se așteptau la lucrul acesta. Din perspectivă post-temporală tot ceea ce se petrece cu noi ne apare însă ca fiind un fapt normal, logic, care putea să fie prevăzut. Așadar, am visat, și am așteptat libertatea o jumătate de veac, iar o dată scăpați de dictatură am început să ne comportăm alandala, urât, distructiv, sinucigaș. Alandala este un fel de a spune, pentru că de fapt ne-am comportat în acești ani cum era firesc, cum era normal să ne comportăm. Cum ne era firea.

Este adevărat că Puterea, unealta din interior a unor Forțe Străine, care l-a răsturnat pe Nicolae Ceaușescu (Puterea comunistă) printr-o strategie extrem de perfidă și de bine pusă la punct, de mascată, a manipulat Societatea românească, după scenariu minuțios proiectate, gândite (toate făcând parte dintr-un Scenariu mai mare) cu scopul de a diviza societatea, de a o conflictualiza, de a o încăiera, de a o face să se autodistrugă, pentru a o supune, pentru a o manipula cu o ușurință și mai mare, și mai cinic și mai eficient, iar în final să distrugă economia pentru a transforma Țara într-o piață de desfacere pentru Economiiile occidentale, și pentru a distruge poporul...

Acum poporul roman a apucat pe panta dispariției...

Puterea a manevrat în așa fel încât a creat în Societatea românească o stare patologică, de conflictualitate și dezbinare, de intoxicare, introducând poporul român într-o stare de război psihologic și informațional, un război al derutei, al sărăciei, al disperării, al lipsei de rușine și demnitate, împotriva fiecăruia dintre noi și a poporului român. Este adevărat deci că Puterea a declanșat și a condus acest război civil psihologic și informațional împotriva poporului român. Este adevărat acest fapt, precum este adevărat și faptul că poporul român, societatea românească, prin liderii, prin oamenii ei de cultură, în loc să dejoace acest scenariu foarte subtil al Puterii, i-au făcut în mod admirabil jocul diaboliceii Puteri.

Cum de a fost posibil acest lucru ?

Autorul acestei Cărți, care este o Carte de Rugăciuni în primul rând are de ani de zile experiența analistului care se apleacă asupra fenomenului social și politic, economic și cultural. În acest sens avem lucrări și studii bine fundamentate. Aceste studii (studii asupra fenomenului geopolitic în aria Euro-asiatică și studii asupra psihologiei poporului român), și ceea ce s-a întâmplat după ianuarie 1990 cu poporul român, întărind această idee a noastră, ne-au dus pe noi la concluzia că poporul român urmează să dispară în prima jumătate a veacului XXI.

Nu ne îndoim că se vor găsi oameni care vor zâmbi sceptic la auzul unei asemenea afirmații, și care să spună că dacă n-am dispărut două mii de ani nu vom dispărea nici acum. Nici noi nu spunem că dispărem acum, adică astăzi sau mâine, ci pe parcursul deceniilor viitoare, dar afirmăm că tendința generală a Sistemului socio-economic românesc este una atât de violent descrescătoare, fenomenele de epuizare, sărăcire și destructurarea Sistemului economic și social românesc sunt atât de evidente și atât de profunde **încât rezultatul nu poate să fie decât acesta, dispariția națiunii române și a poporului român.**

Cei care trăim acum în România, la sfârșitul secolului XX, când prăbușirea economică, socială, culturală a românilor este un fenomen vast și zguduitor, suntem pur și simplu îngroziți de ceea ce se întâmplă cu noi.

Autorul acestor rânduri i-a auzit pe foarte mulți oameni, și îi aude pe foarte mulți români, mai ales din rândul celor care sunt în vârstă : „domnule, ne ducem, ne terminăm ca popor..” „Ascultați-mă pe mine, îmi spunea un veteran de război, medic la viața lui, nici nu trec douăzeci de ani și dispărem, ne terminăm ca stat și ca popor !”

Afirmația oamenilor acestora pleacă de la experiența lor de viață, ei au văzut în perioada interbelică un stat românesc înfloritor, au văzut sub Ceaușescu, mai ales în perioada 1965-1980, un stat românesc sigur pe el și o societatea românească stabilă, iar ceea ce văd ei acum îi descumpănește, îi îngrozește și îi aduce într-o stare de disperare. De fapt toți suntem sperați, nimeni nu știe ce se va întâmpla cu noi. România este o Țară prăbușită, noi, românii, suntem un popor care ne-am prăbușit, am cedat. Acesta este adevărul ! Dar nu pe simpla imagine, fie ea cât de cutremurătoare a României de astăzi, se întemeiază predicția noastră, că noi, românii urmează să dispărem ca popor în veacul care vine, în prima lui jumătate. Ci pe raționamentul unui om care stă de ani de zile aplecat asupra devenirii Sistemelor socio-economice, asupra Sistemului socio-economic al țării noastre. Autorul acestei cărți fiind viitorolog are deja studii asupra devenirii Sistemului socio-economic al României în deceniile care vor veni, în perspectivă medie și îndepărtată. Să mai punem în calcul și dimensiunea geopolitică a existenței noastre ca popor, faptul că fiindând în spațiul geo-politic Euro-asiatic, în acest loc în care se întretaie toate drumurile de comunicație, te toate tipurile și toate interesele ; marile centre Politico-financiare ale Europei și ale Lumii vor avea tot timpul interesul de a fi influente, de a avea Putere în acest

spațiu, de a fi foarte eficiente și prezente în această zonă. De aceea ele vor cultiva instabilitatea și haosul, tensiunile și crizele în acest spațiu geopolitic. Există deci scenarii puse la punct în Centrele politico-financiare ale Lumii care vizează împărțirea României și introducerea ei pe ciozvărte în Europa.

În al doilea rând, în cartea noastră intitulată „PSIHOLOGIA ȘI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN” noi ajungem la concluzia că suntem un popor care are vocația de a-și face singur rău în istorie, un popor cu o psihologie foarte bolnavă, un popor sinucigaș. (A se vedea studiul nostru asupra Patologiilor psihologiei poporului român) Vedeți, nu întâmplător pe parcursul anului 1990 au emigrat au plecat din țară peste un milion și jumătate de români, și tot în anul acesta, 1990, s-u făcut în România peste un milion și jumătate de avorturi.

Sistemul relațiilor interumane s-a prăbușit deodată, sistemul valorilor s-a prăbușit de asemenea, astfel că nu se mai înțelege om cu om, toți fură, toți fac bișniță, toți înșeală și jefuiesc Economia pentru a se îmbogăți, într-un cuvânt, starea Sistemului socio-economic românesc, a noastră ca popor, este o ruină.

În cazul în care, în deceniul acesta nu reușim să ne regăsim pe noi, și să ne revenim, vom dispărea cu siguranță, faptul fiind cât se poate de normal și de previzibil.

Această temă, a posibilității noastre de a dispărea și a salvării noastre ca popor o tratăm în detaliu și amplu în cele două Cărți ale noastre, „PSIHOLOGIA ȘI PEDAGOGIA POPORULUI ROMÂN”, și „PEDAGOGIA EPOCII POST-CEAUȘESCU, O PEDAGOGIE A LIMITEI ȘI A DISPERĂRII”. Îl lăsăm pe cititor să meargă la aceste cărți, ca să putem noi să mărturisim gândul care ne-a făcut și ne-a îndemnat să scriem această Carte de Rugăciuni și Educațională.

Deci, ca să ajutăm poporul român să se regăsească și să se salveze, ca să îl îmboldim să treacă la marele efort prin care ar

putea să se salveze în istorie, am scris ca pedagog aceste două cărți. Dar autorul acestor două Cărți este un om credincios. Disperați, calm disperați, cât ne mai putem păstra acest calm, și cât ne va mai da Domnul această tărie, și necrezând că poporul nostru se poate salva singur în istorie, prin acea Forță atavică, internă, grozavă, pe care credem că am avut-o până acum în noi, deci pierzându-ne noi speranța că poporul român se mai poate salva prin forțele lui proprii, am început atunci a ne ruga Domnului fierbinte, cu tărie, din inimă, ca în bunătatea Sa nemărginită, Domnul să se îndure de noi și să ne salveze.

Ne-am rugat zile întregi, și promitem a ne ruga și de aici înaintea Domnului pentru salvarea acestui neam atât de chinuit în istorie. Ne-am rugat Domnului Dumnezeu nostru să ne ajute să ne vindecă marile boli, patologii care zac în străfundul nostru de popor bătrân, care este aici, în vatra Dunării și a Carpaților din neolitic, adică de la Început, cum ar zice Mircea Eliade.

Ne-am rugat Domnului Dumnezeu nostru să ne ajute să ne vindecăm de marile boli care zac în străfundul nostru de popor, cum ar fi Axiofagia, Egoplasmul, Inteligența negativă, Atomita, Buricita Pământului, Nuelita, Șmecheria. Ne-am rugat Domnului să păzească această țară, atât de umilită și de călcată în picioare, de răutatea dușmanilor ei, cei din afară, dar mai ales de cei dinlăuntrul ei. Dușmanii dinlăuntrul acestei Țări suntem noi, purtându-ne în halul prostesc în care ne-am purtat în timpul comunismului, dar mai ales acum în acești doi ani, 1990, 1991.

Ne-am rugat Domnului fierbinte ca să ne curețe trupul și sufletul, al nostru, cei individual, și al tuturor românilor, ca ființe umane, dar și pe cel al poporului nostru ca trup colectiv atât de plin de bube și de puroaie, atât de păcătos, și să ne ridice în marea sa milă și Bunătate la dragostea și la inima Lui, adică să facă din noi unul din Popoarele Lui Alese.

Aceasta este dorința noastră cea mai mare, și pentru aceasta ne vom ruga mult Domnului, să facă din neamul nostru cel decăzut, un neam frumos și curat, Neamul Lui Ales.

Fie ca Domnul să ne miluiască de noi și să ne miluiască, să ne asculte ruga și să ne ajute, că prin grea încercare istorică trece această țară și acest neam. Fie ca să ne ajute să ne regăsim, să ne vindecăm, pentru a deveni și noi un Popor Ales al Domnului. Un popor demn și puternic, un popor cinstit, credincios și bun sub soare !

Așadar acest Gând ne-a pus la lucru și ne-a făcut să scriem această Carte de Rugăciuni. Fiind el autorul acestor rugăciuni dăruit de Domnul cu har poetic este posibil ca Rugile noastre către Domnul să se fi turnat și în această lumină, care mult îi place Domnului, și care este poezia !

Această Carte de Rugăciuni am dori să fie citită de cât mai mulți români, luându-se după exemplul nostru vor înălța și ei acest fum sfânt de suflet și de tămâie către Domnul, care sunt Rugăciunile. Fie ca Domnul să ne audă și să ne ajute. Doamne Dumnezeule ai milă de acest neam și de acest popor al Tău, atât de trist și de sfâșiat astăzi.

Fierbinte Te rugăm : Salvează-ne și ajută-ne Doamne Dumnezeule, Glorie Ție în veci !

RUGĂCIUNEA ÎNTÂI.
A MĂREȚIEI DOMNULUI

Slavă ție, Doamne, Care ești senin
Și măreț în toate
Deși nimeni nu Te vede și nu Te
Aude ci numai Te presimte
Nesfârșit, Imens, Strivitor
Ca o bucurie înmiresmată. Tu ești
Temelia celor ce Sunt
Și Acoperișul celor ce nu se văd
A lui însuși Sunt
Cel care a existat înainte de toate
Înainte de materie
Și a făcut materia cântând căci ea
Nu este decât Cântecul Tău
Respirația Ta care s-a prelungit în Câmpia
Smălțuită cu flori de gheață a vidului
Slavă Ție
Care ești Sămânța lui Este galbena esență
A lui Este ea care
Nu este decât Imnul condensat
În sămânța din
Care existența a înflorit
Slavă Ție
Cel care ai făcut Universul Elixir

Zâmbitor
Încărcat de bunătate fiind
Ca Muntele de miere
Cafenie
Tu care ai făcut galaxiile și ai așezat planetele
Ca pe niște boabe de piper
Într-un ceasornic și
Ai suflat duh peste ele făcând
Bijuteria de aur cu mii
De rotițe să meargă
Împodobită cu crânguri de răcoare și înmiresmate
Pentru a adăposti semințiile Tale
De oameni
Plină de pace și de maiestruozitate
Născându-se astfel muzica sferelor
Slavă Ție Doamne
Care ești mireasmă nesfârșită în Sinele Tău
Lumină adormitor cântătoare
Muzică orbitor de dulce
Adiere înmiresmată venind din Grădinile de Portocali
Ale Adâncului nesfârșit
Glorie Ție Cel care ai făcut
Văzduhul argintiu
Care nu este decât adierea pleoapelor Tale
Și lumina care este
Inspirația Ta născută mai înainte din Tine
Căci ea vine către buzele Tale
Ea vine să ungă aripile inimii Tale
O, Adiere veșnică de înțelepciune și
Bunătate, Inimă ca un Potir
Plin de undelemnul milei
Neamul meu se află acum la

Gera încercare
Buboaie amarnice din sufletul său au izbucnit ca
Vulcanii
Temelia lui e roasă de șobolanii
Și de șerpi veninoși
Răsuflarea lui e murdară și otrăvită
O, Doamne, neamul daco-românilor e ca
Bolnavul canceros
Cu mădularele ca sufletul
Ros de vinele negre ale putregaiului
Iar el nici nu știe
Și neștiind nimic mai amarnic se învârtoșește în
Păcat astfel că
În curând pierit va fi ca
Neamul dac de pe fața pământului
Ci numai atât Te rog Ziditorule
Pogoară-Ți privirea plină de
Undelemnul milei Tale
Pe creștetul lui !

RUGĂCIUNEA A DOUA

A SLĂVIRII DOMNULUI ȘI A ELOGIULUI SPECIEI

Slavă ție, Doamne, Cel care faci izvoarele să izbucnească
Asemenea unor mâini întinse
Din stânca Muntelui
Asemenea unor privighetori care-și iau zborul
Slavă Ție Întindere Înmiresmată, Cosmos
Luminos care pătrunzi
Întreaga Materie
Luminând-o pe dinăuntru slavă Ție Părinte al
Galaxiilor pline de liniște
Și de-o aulică solemnitate
Binecuvântată fie Înțelepciune și marea Ta iubire
De viață. Căci ai împodobit întinderile
Cosmice cu crânguri
Pline de zmeură și de agrișe de iarbă fragedă, răcoroasă și
înmiresmată
Ca să se poată bucura de dulceața izvoarelor
Și a murelor
Speciile de căprioare, bondarii, mierlele și sturzii
Struții cei înalți și iuți de picior
Și albinele și
Verzii și alunecoșii șerpi mai
Presus de toate
Speciile ce îți sunt cele mai dragi Ție

Ființele înalte ca niște pahare de cristal în lumina
Plină de Inteligență și de Milă
O, bunule ziditor, slăvită fie-Ți mila cea nesfârșită și
bunătatea Ta mai
Adâncă decât Oceanul
La Tine vin în genunchi
Cu fruntea rezemându-mă de zare. Fierbinte Te rog cu
Buzele înroșite ca focul de ardoare
Apleacă-Ți streășina pleoapelor milei Tale
Înspre pământ
Și lasă-Ți privirea Ta catifelată ca Mătasea porumbului
Pe făptura cea mai fragilă
Și cea mai tare
Omul
O, Nesfârșire Înaltă Adânc Înmiresmat de
Înțelepciune
Deopotrivă trebuie să-Ți fie de dragă între
Civilizațiile Raționale
Ce locuiesc în zăvoaiele galaxiilor Tale
Și mila de zbaterea și neliniștea robului Tău. De
Îngrijorarea
Lui verzui-otrăvită cum e veninul șarpelui
Că seminția oamenilor s-ar putea
Să piară
În veacul ce vine. Căci neînțeleaptă este specia
Sădită de Tine în deșertul albastru al pământului
Plină de dezbinare ca Muntele ros de cancer
Neîntrecută în pizmă și în deșertăciune
Bogată în metehne lumești
Ca lanul de grâu încărcat de neghină
O, Atoateștiutorule, Atoateînsuflețitorule
Stăruie cu puterea Ta și cu mila Ta

Asupra speciei umane
Căci dacă plină de boli și de beteșuguri a fost
În nesfârșitul târâș al Istoriei
Ea are meritul de a se fi apropiat de Tine
Până la pragul Cosmosului
Ea poate mâine să poposească bună și blândă
În băătăura Ta ca o Floare
De Crin
Să îngenuncheze și să își culce capul pe genunchii Tăi
Fii bun cu ea Mireasmă Luminoasă aibi milă de noi, oamenii,
Pogoară asupra noastră ploile și mâna de ceață fertilă a
Înțelepciunii Tale
Astfel încât Specia umană să se umple ca un Potir
De Înțelepciune și pizma și păcatul să
Piară cum se risipește ceața
În câmpiile și munții pământului
Și așezările oamenilor să geamă de belșug
Și înțelegere și dragoste să fie
Între toate albinele neamului omenesc !

RUGĂCIUNEA A TREIA
PENTRU NEAMUL DACO-ROMÂNILOR

Slavă Ție Munte Încărcat de Floare de Cireș Ziditorule de
Galaxii și de planete
Puse ca niște rubine în ceasornicul
Universului astfel că nici un sunet
Nu se aude ci doar
Muzica astrilor plină de nesfârșire și de mireasma luminoasă
Îți încântă urechile
Iar după ce ai zidit Biserica universului
Ți-ai aplecat suflarea
Asupra pământului și ai turnat duh în atomii
Pe care i-ai lucrat pe dinăuntru
Cu migala Ta de bijutier dumnezeiesc
Și-ai ivit viața în valurile Oceanului gros ca bulionul
Și întunecat al Pământului și-ai
Înaripat făpturile Tale și le-ai șlefuit cu gândul
Tău de filigran și cu dragostea Ta mai
Gingașă decât ceața luminoasă decât catifelata pulbere
Până când ai ivit neamul omenesc
Și semințiile
Pe care le-ai răspândit pe câmpia cea verde și
Galbenă a lumii

O, Adâncule Creator nemărginitule în mila și
În bunătatea Ta
Oare ce păcat negru
Și pietros a făptuit neamul daco-românilor al
Strămoșilor noștri
Adânc și întunecat scârnav ca păcura încât judecata
Și mânia Ta i-a spulberat de
Pe lumea aceasta ?
Oare ce vierme al păcatului s-a sălășuit ca un Mușuroi Negru
În fagurii ființei lui ?
Oare ce otrăvită meteahnă ce boală roșie
Și subțire ca
Funigelul
Le-a tăiat sângele și măduva gingașă a esenței
Lor ?
A stâlpului care-i susține
Asemenea
Unei mâini de bazalt pe dinăuntru
Adânc și întunecat trebuie să fi fost acel Păcat
Putred ca un hoit
Ca o baltă plină de scârnavă
O, Înalte și Bunule Lumină Înțeleaptă iar de
I-ai pedepsit pe ei pe strămoșii mei
Pentru păcatul săvârșit și
Pentru putreziciunea ce le-a cuprins măduva
Gingașă a sufletului
Aibi nesfârșită milă și bunătate și nu trece
Păcatul părinților al strămoșilor
Asupra fiilor și a nepoților
Ci suflă-l, Doamne, în patru vânturi
Ca pe un fulg

Iar cu neamul daco-românilor fii bun, Doamne, Pădure
Înflorită. Și milos
Ceartă-i cu îndestulare atunci când greșesc
Și ferește-i din toate puterile Tale
De capcanele cele sulemenite ale
Poftelor și ale Păcatului
Slavă Ție Ziditorule și Bisericii Tale, Deal Orbitor, care Este
Universul și Lumea Înaltă
Și maiestuoasă făcută din coloane
Și din acoperiș de marmură
Albă ca
Zăpada și
Pardosită pe jos cu izvoare susurând ca zâmbetul
Copilului
Cu crânguri mirosind a iarbă verde și crudă și
A mure

Ai Înaltule și Necuprinsule, Turn Enisic, în Inteligența și
Bunătatea Ta ai
Milă de neamul meu
Oropsit și plin de schismă și
De păcate. De
Buboaie care zemuiesc galbene și verzi
În sufletul nostru. Și
Nu ne duce pe noi la pierzani, Bunule, Pisc de Miere
În Vecii vecilor !

RUGĂCIUNEA A PATRA

A ORDINII ÎN CARE TREBUIE SĂ NE RUGĂM

O, Doamne Dumnezeule, slăvit să fie Numele Tău
În vecii vecilor
Pe toată Câmpia de Văzduh a Sălașului Tău care e
Universul
Dimineța când mă rog întâi către Tine înalț gândul meu
Și zic cu buzele uscate de
Căldura dragostei către Tine
Slavă nemărginită Ție Doamne Îți Înalț, Ziditorului și
Însuflețitorului
Nemărginitului și Înaltului
Și Adâncului Spirit
Care a făcut Lumea
Și pe toate le-a orânduit după legile nenumărate ale Armoniei
Gloriei Lui și Dragostei Lui
Și slavă Lui Nemărginită
Apoi îmi îndrept gândul și dragoste și pioșenia și mila către
Specia umană și zic :
Slavă Ție, Doamne, pogoară-Ți bunătatea și mila
Ta către sărmana ființă sfâșiată Gângania
Orbitoare

Care este Omul și către Marele Organism zdrențuit a cărui
celulă este, care este specia umană
Dă-i Doamne Înțelepciune și Bunătate, ai Doamne milă de ea
Ridic-o Doamne din bunătatea mocirla și din boalele în
Care s-a împotmolit
Umple-o Doamne de Bunătate de Adâncă
Înțelegere și de Har
De la Specie umană trec la poporul și la Țara mea și
Mă rog adânc pentru ele. Doamne după ce am scăpat de
Capcana
Pe care ne-a întins-o diavolul
Și care n-a fost alta decât comunismul
După ce am suferit mai rău decât ocașii
În loc să
Ne regăsim pe noi mai buni și mai înțelepți
Mai cuminți și mai plini de milă față de
Neamul și față de aproapele
Nostru
În loc să fim uniți cum este Ființa. Cum
Este Templu ce adună în el și orânduiește cărămizile, pietrele
Și nisipul,
Care altfel măcinate și suflate de vânt ar
Fi. Cum este codrul când dă el
Primăvara. O, Doamne Dumnezeu, suntem mai sfâșiați
Ca niciodată
Acum betesugurile noastre pe
Care le-am ascuns sub stratul de pudră și de vopseluri
Mincinoase ce alcătuiau masca în dosul căreia ca după un
Zid gros
Ne trăim viața plină de omenesc și de păcate ies acum
La suprafață
Asemenea focului din burta unui Vulcan

Cancerile roșii, vinete, puterede și vâscoase ce zăceau
În adâncul cărnii și
Al sufletului
Neamului nostru ies la suprafață
Ca niște buboaie roșii coapte
Cât Colinele cât Munții de
Mari sunt mai multe și mai mari buboaiele ce
Le avem decât noi înșine
Ai Doamne Dumnezeu Înaltule și Adoratule
Bunule și Nesfârșitule
Grijă de neamul meu !
Alungă duhurile negre din el
Și boalele și rădăcinile buboaielor și-l
Curăță și-l izbăvește
Și-l luminează și-l înmiresmează slavă Ție Văzduh Plin de
Rațiune și Crâng susurând de Milă și Izvor
De Bunătate
Iar apoi mă gândesc la familia mea. La
Părinții noștri și la copiii noștri
Și zic:
Aibi Doamne în Bunătatea Ta Nesfârșită grijă
De familia mea. De
Părinții noștri de soția mea. De copiii noștri
Dă-le sănătate fă-i muncitori și
Ascultători
Dă-le putere de muncă și ajută-i să
Învingă greutatea. Ferește-ne pe noi de boli de greșeli
Și de slăbiciuni. Ține-mi Doamne copilașii și fă-i mari
Și puternici ca niște
Stejari
Și buni ca undelemnul de miere
Nu-i învăța îmbuibați

Și slabi ci
Crunți și calmi în muncă ! Dă-le curajul să se ia la luptă cu
Greutățile să le
Biruiască
Iar mai presus de toate dă-le credință nestrămutată în Tine
Și noroc dă-le Doamne și
Inspirație
Când le-o fi greu atunci să le sari în ajutor ! Să-i
Încurajezi și să le dai puteri
Nemăsurate
Fă-i răbdători și migăloși Doamne, ! Dar
Și înaripați ca să ajungă cât mai departe și cât mai sus
Și abia la sfârșit de tot zic:
Și ajută-mă pe mine păcătosul care sunt
Robul Tu și
Frunza Ta de păr
Tremurând în adierea vântului
Să duc la capăt truda de rob al Tău și al
Neamului meu pe
Care vreau să-l înalț cu
Ceilalți robi ai Tăi
Și ai acestui neam în
Rândul marilor popoare ale lumii
Slavă Ție Izvor și Cosmos
Linie dreaptă și sferă
Înțelepciune și Bunătate
Rău clipocind și Mal Înflorit
Lacrimă de lumină și de miere !

RUGĂCIUNEA A CINCEA

PENTRU MEMORIA ȘI SUFLETUL TRACULOR

Slavă nemăsurată Ție Izvor al Materiei Acoperiș de Miere și
Inimă
Care ai pulsat în toată nesfârșirea Golului umplându-l așa cum
Umple Gospodarul urciorul înflorat cu vin înmiresmat
Cu apă neîncepută de la știubee
Mirosind a ierburi și
A pământ reavăn a busuioc și a levănțică
Slavă Ție cel care după ce ai orânduit materia în forme și după
Ce ai făcut Universul să cânte
Asemenea organelor în trupul
Efebului asemenea Miraculoasei Orgi din Catedrala Timpului

Ai făcut zăvoaie și crângurile din Marea Ta
Biserică și Templu Înmiresmat care este Universul și în ele
Le-ai trezit la viață pe semințiile Tale
Căroră le-ai dat duh din sufletul Tău și învățătură
Să dăinuiască și să urce târâș
Prin vremuri către Tine
O, Doamne, Dumnezeule mândru și numeros l-ai ivit între neamuri
pe
Acel Neam Ales și fălos din care

S-a ridicat Burebista
Cel care i-a adunat pe traci la un loc așa
Cum un Meșter adună pietrele în Templul de Argint
Transformând haosul în ordine
Și pulberea în măreție
O, Doamne, slavă nemărginită Ție întâi căci ai făcut Timpul și
Materia și Universul și
Văile și Câmpiile și Munții lui iar
Apoi slavă aceluia om înțelept care a fost Burebista
Și el un fir de iarbă
Și o frunză în vânt pe lumea aceasta
Și în noianul timpului
O, Doamne cât de rău îmi pare căci
I-ai lăsat pe dușmanii lui să-l înjunghie și să-l piardă
Oare să fi fost păcatele lui așa
De grele și de mari ?
Iar dacă el a pierit de pe lumea aceasta să
Fi adus în locul lui
Un alt bărbat și mai adânc la minte și la învățătură și
Mai tare în credință și
Mai priceput la mânuirea oștilor și armelor
Care să-i fi ridicat pe traci cu bărbăție
Pe colinele verzi ale vremilor. Iar nu să-i fi pierit
Pline de umbră și de zumzet ca niște știubee de mireasmă
Erau pădurile Traciei de fagi, de stejari, de paltini înfloriți
Încărcate de vii cu ciorchinele cât dropia
Erau coastele și dealurile ei
Și colinele strămoșilor noștri cele pline de stâlpi de cristal și de
Altare de aur
Iar câmpurile se scufundau sub greutatea
Turmelor de vite a taurilor și a oilor. A
Belșugului de grâu și de orz

Și de mei. Gemeau prisăcile de minți de miere cărămizie
Văzduhul era încărcat ca un pom de porumbei și de sturzi și de
Mierle cântătoare. Parcă era Raiul pe
Pământ ! Slavă Ție Doamne, pentru că ai așezat Raiul
Aici în băătura plină de crânguri înalt strălucitoare a Carpaților.
Și
De Prispe de pâine amirosind a vremi dulci mitice
Cu umilință ne așezăm în genunchi la
Malul Mării și zicem:
Mulțumire Vastă și Înaltă îți aducem Ție, Doamne Dumnezeu,
Cel nemărginit în Bunătate
Și în Înțelepciune ! Îți
Sărutăm tălpile și murmurăm cuprinși de
Ardoare ! Îți mulțumim că ai ivit
Pe lume neamul tracilor și l-ai înmulțit și
L-ai înălțat astfel c-a ajuns în scurt
Timp a fi alături de neamul întins și numeros ca iarba ce crudă al
Inzilor și al chinezilor
Neamurile cele mai mari ale pământului
O, Înaltule în Cuget ! Măreție neauzită ! Muzică nevăzută
Oare a fost el, neamul lui Burebista
Cel mai păcătos dintre ele ?
Astfel că pe când neamul chinezilor și al inzilor
Strălucesc în măreție și în suferință
Și în omenștile virtuți pe lume
Urmând a mai dura încă mii de ani pe pământ ori pe
Câmpiile Cosmosului,
Neamul meu
Cel încărcat altădată de virtuți și de păcate,
Al tracilor, s-a slobozit de pe lumea
Aceasta așa cum se trece
Iarba de lipan pe

Pământ

Așa cum trec turmele albe pe colinele de argilă roșietică
Și unde este, el, Doamne ?
Căci îi aud sunetele dulci ale tălăngilor turmelor lui
Ca niște corăbii cu vele plutind pe spinările dealurilor
Căci îl caut cu buzele inimii arse de dor
Îl caut cu lumânarea prin
Codri mirosind a miere neagră și
A mucegai albăstrui. Prin
Care se mai văd încă pietrele ruinelor cetăților ce le-au avut !
Unde este, Doamne, atâta măreție ce nu încăpea sub
Cer ? Iar acum nu o găsești
Nici în pulberea drumurilor ? O, Doamne Dumnezeule, Slavă
Buzelor Tale imense ca dealurile și ca pădurile pe coamele
Munților ! Care au
Rostit cuvântul ce a creat Lumea
Oare atât de mare să fi
Fost păcatul neamului trac care și-a omorât
Geniul său ce putea să-l facă
Să fie neamul
Cel
Mai mare al Lumii ?
Oare atât de ros să fi fost pe dinlăuntru său încât Tu
Ai hotărât că un asemenea neam nici nu merită
A mai viețui cu iarba, cu urșii, cu bursucii, cu lupii
Cu berzele pe coline, cu sturzii prin înaltele crânguri, cu
Meiul și cu neghina întinse pe dulcile țărini ?
Și atunci l-ai suflat de pe lumea aceasta !
Iar apoi văzând că nici
Urmașii acestui neam
Dacii și geții nu se îndreaptă
Nu se curăță de păcate

Nu se umplu de milă și bunătate, de limpezimea cristalului, nu vin
Să meargă pe calea cea dreaptă
Ai hotărât să-i ștergi și pe ei din Cartea Neamurilor. I-ai
Scufundat în adâncul țărâni
Și al pulberii ! În
Prăpastia Timpului
Miluindu-Te de ei să trăiască numai în Sămânța
În Codul Genetic al neamului care va
Veni după ei să viețuiască
În aceiași vatră ! Urmând ca
Aceștia să ducă mai
Departa blestemul
Care s-a adunat de vremi !
O, Doamne Dumnezeule, Potir de Mireasmă Gânditoare
Ocean de Lumină mai dulce la
Gust decât mierea !
Dacă acesta este adevărul miluiește-Te de ei
Acolo unde dorm sufletele lor
În câmpiile și văile de mătase și de crini înalți cât codri !
Unde se sălășuiesc sufletele celor morți ! Dă-le, Doamne
Dumnezeule pacea pe care n-au avut-o în
Viață și în istorie !
Și lumina plină de duh și de pace pe care
N-au avut-o în suflet !
Odihnește-i și fericește-i, Doamne Izvor Înmiresmat al tuturor
Lumilor pe strămoșii noștri
Care stau acum ca niște
Atomi la temelia noastră
A neamului cel
Românesc
Șterge-le, Doamne Dumnezeule Acoperiș de Înțelepciune al
Lumii toate păcatele și grămezile de greșeli

Și fă-le să piară și să se topească în
Pulberea haosului
Și nu le trece lor păcatele
În seama urmașilor ! Și așa suntem neam plin de păcate, încărcat
de Buboiaie cum este marea de valuri ! Și
Pomul de poame galbene
Cum este caisul de caise ! Și Muntele
De finețuri și de codri amirosind a Haos și a amețitoare Legende și
Mituri !
Doamne Dumnezeule apleacă-ți strașina Milei și a Bunătății Tale
Înspre neamul nostru
Românesc
Și iartă-ne pe noi, Doamne, de toate păcatele și de toate
Beteșugurile noastre ca niște buboiaie roșii
De pizmă de viclenie de minciună de stricarea adevărului de
Toate ce ne-ar putea păta sufletul
Acum și în vecii vecilor !
Iartă-ne Doamne, cu Mila Ta Nesfârșită ca un Ocean de un albastru
Întunecat ! Pe noi
Și pe strămoși noștri
Ce dorm acum în temelia sufletului și a cărnii noastre ! Și
Ține-ne pe noi românii ca neam plin de bunătate și de curățenie
Acum și în vecii vecilor
Amin !

RUGĂCINEA A ȘASEA
A ELOGIULUI ȘI A IERTĂRII PĂCATELOR STĂMOȘILOR
NOȘTRI

Mărire Ție, Doamne, care ești Acoperișul de Argint
Strălucitor al tuturor
Lucrurilor și fenomenelor
Și temelia lor
Începând cu marele templu al Universului care merge
Ca cel mai desăvârșit ceasornic
Și terminând cu firul de iarbă
Care înlăuntrul său este de o mie de ori mai complicat
Decât cea mai grozavă mașinărie
Făcută de mâna omului
Iar în afara sa nu este decât
Un țipăt dulce plin de lumină divină !
Toate, o, Doamne, Toate s-ar prăbuși în adâncul cărămiziu al
Haosului !
Slavă Ție, Doamne, căci Tu ții Izvoarele și
Cântecul greierilor, al mierlelor și al graurilor și al sturzului, și
Clipocitul izvoarelor și foșnetul lanurilor de in și de ovăz
În palma Ta ca pe niște bijuterii !
Slavă Ție care ești deopotrivă tatăl
Puiului de aur care iese din
Găoacea privighetorii a bătlanului a presurei

Al firului de iarbă tremurând melancolic pe lunci
Și al pruncului care gângurește la sânul mamei lui ca
Și al puiului de șarpe
Unindu-le pe toate sub Acoperișul Tău Gingaș !
Slavă Ție Nemărginită Mireasmă Înmiresmată
Ție celui care ai împodobit
Dacia cea fericită ca țarinile și crângurile pline de Mierea
Apusului
Țara strămoșilor noștri
Cu izvoare prin care
Susurau vinele de elixir ale universului
Și limbile de privighetoare ale
Materiei
Cu păduri și poiene luminoase ca zâmbetul pruncilor !
Ție
Care ai încărcat-o de umbră și de mister
De Mituri albastre mirosind a izvoare fragede cu Cer de
Ambră
Înmiresmat ! Toate
Au pătruns-o de slavă și de măreție
De pace și de glorie
Cerească
De văzduhul adormitor
Și de muzica fără seamăn a iniștilor cosmice !
O, Doamne, cât de rău îmi pare mie
Nevrednicul Tău rob în ale credinței
Și ale poeziei
Că n-ai salvat de la pieire păcătosul
Plinul de metehne și viteazul neam al dacilor
Oare să fi fost prea mare păcatul pe care îl duceau ca pe
Un pietroi mucegăit de vremuri în cârcă
Luat de la strămoșii lor ?

Care și ei au fost plini de păcate și de vitejie?
O, Doamne, căci iată oricât de viteaz ai fi ca popor
Nu poți rămâne în istorie dacă
Nu respecti legile morale și
Iubirea de neamul tău
Oare să nu i-ai mai putut ierta pentru că n-au
Învățat nimic de la strămoșii lor
Care pentru păcatul de ași fi ucis regele de a-și
Fi înjunghiat geniul care le putea
Aduce salvarea și măreția în Timp
Au trebuit să piară de pe fața pământului ?
Pentru că nu au fost capabili
Să învețe din lecția pe care
Le-ai dat-o ?
Pentru că
N-au avut adâncime
De cuget și tărie a firii în fața
Păcatului pentru că n-au știut să rămână săraci și curați
O, Doamne Dumnezeu, dar oare cu
Poporul român
Care e la fel de plin de păcate
Care e ros de vicii și de boli sufletești de
Pizmă și de ură
Împotriva semenului său
Plin de păcate și de boli sufletești și trupeși ca pomul care se
rupe sub greutatea roadelor sale
Cu el care este atât de păcătos și pe deasupra n-a învățat nimic
Nici
Din lecția pe care le-ai dat-o
Tracilor
Nici din lecția pe care le-ai dat-o dacilor
Oare cu neamul meu cu poporul meu ce vei face ?

Îl vei pierde șipe el de pe fața pământului ?
Pentru ticăloșia sa ?
Căci nu se află pe pământ popor care să-și fi pizmuț geniile
Mai rău ca acest neam
Să le fi umilit și să le fi distrus cu atâta
Sete, înverșunare și patimă de pierzanie
O, Doamne, Te întreb cu umilință și cu spaimă
Cu poporul meu ce vei face ?
Mai ales că știi că alte neamuri și
Puteri negre ale diavolului
Și ale banului
Ale nenorocului
Și ale neantului i-au pus gând rău !
O, Doamne, eu rob al Tău și al neamului meu
Condamnat de alții la moarte
Vin în genunchi smerit în fața ta ca înaintea Oceanului Gnozić
Și zic și Te implor
Cu buzele arse de ardoare
Cu inima albastră de spaimă
Iartă, Doamne, mireasmă albastră și nesfârșită, iartă neamul
Meu atât de păcătos
Pune-Te mai bine asupra lui cu Biciul Tău
Asemenea unui Fulger uriaș sfârșind cerul când trăsnește de
Vibrează pământul
Și cu dragostea Ta și mila Ta necuprinse de nici o închipuire
Întoarce-l și adu-l pe calea cea bună
Întru îndreptarea și
Purificarea lui
Întru salvarea lui în vecii vecilor
O, Doamne Dumnezeule Cântec Dulce ca Răsuflarea Mielului
Primăvara
Iartă, Doamne, neamul meu

Sărman și păcătos
Milește-te de el căci multe dureri a
Avut de îndurat
Și iartă și greșalele părinților noștri !
Neamul viteaz și pierit de pe fața pământului al dacilor
Iartă-l Doamne de păcatele lui
Suflă păcatul în cele patru vânturi
Cum piere firul de praf
În necurprinsul
Văzduhului
Iartă, Doamne, iartă Preamilostive blestemul pe care l-ai pus
Pe creștetul lui și pe care
Îl ducem noi prin veac
Ca Sisif bolovanul !
Iartă-i Doamne că oameni au fost și ei
Și hodinește-le sufletele pe petale de lotus
Ale câmpiilor verzi ale cerurilor
Încălzește-le la sânul Tău
Dă-le lumina dulce a Raiului
Și pajiștea verde
Și susurul dulce al Izvoarelor Cerești
Căci de aceea l-ai trimis pe Fiul Tău pe pământ
Dă-le, Doamne Dumnezeule Floare de Crin în Veșnicie
Dă-le, doamne, pacea și odihna veșnică ! Și eu
Robul Tău mă voi învrednici să Te
Slujesc înmiiit ! Primește, Domne Dulce Nemărginire Blandă
Stihie Înmirosmată
Primește ruga slujitorului Tău
A păcătosului truditor pe
Lutul hârtiei
Rob al cuvântului
Primește, Doamne, Ruga mea înfocată

Rostită
De buzele aprinse ca niște flăcări ale bieteii mele ființe
Însetată de sufletul meu
Și de rărunchii mei
Uscați ca niște cârpe
O, Doamne Dumnezeule binecuvântă cu Slava Ta și Puterea Ta
Nemărginită sufletele strămoșilor
Noștri
Dacii
Și ține-i Doamne în pacea și în lumina Ta veșnică
Mai îmbelșugată în dulceață și
În mireasmă decăt
Codrii cei adânci de portocali înfloriți
Și iartă-le Doamne păcatele
Purifică-le doamne sufletele
Și adună-i și strânge-i la pieptul Tău
Care este
Mireasmă Nesfârșită și luminează Universul
Slavă Ție Codrul meu Enisic
Înflorit de atâta
Înțelepciune și Bunătate
Îți sărută țărâna de pe tălpi
Robul și slujitorul Tău
Cel care Te mai roagă încă o dată
Aibi, Doamne Împărăție Dulce Orbitoare, grijă de sufletele
strămoșilor noștri !

RUGĂCIUNEA A ȘAPTEA

A IERTĂRII DE PĂCATE A ROMÂNILOR

Slavă nemărginită Ție, Doamne, Turn de Miere care Te pierzi
Dincolo de Ceruri care ești
Oceanul de Elixir care umple Universul așa cum
Sufletul străbate toată
Alcătuirea omenească ! Slavă
Ție care Ești Arborele Veșnic din care cresc toate
Și Slavă nesfârșită Fiului Tău, Domnului
Nostru Iisus Christos, Floare de Chiparoasă
Care este Rădăcina Ta în lumea pământescă. Ție, Doamne
Iisus Christoase ne rugăm
Și ardoarea noastră către Tine și către Tatăl Ceresc prin Tine
Să urce la El
Ca printr-un Horn de Aur ca
Printr-o Gură nesfârșit luminoasă și înmiresmată !
O, Doamne, la Voi vin Dulce Cântarea Amețitoare și
Îngenunchez
Ca în fața oceanului cel nesfârșit al Logosului
Și cu inima umedă de durere și
De milă Vouă Vă zic :
Doamne Iisus Christoase și Tată Ceresc Cupolă de Miere
Umpleți-Vă inima de jalea mea și de jalea acestui neam
Ce plin de păcate este ca ciutura
De apă ca
Văzduhul de aer

Iartă-i Doamne pe toți păcătoșii acestui neam
De când s-a izvodit el în Valea de Miere a Durerii
Pe Gura de Rai la Curțile Înalte de Aur
Adică din ceasul când a căzut capul regelui Decebal
Până azi
Iartă-i Doamne, pe toți cei care
Au păcătuit în acest neam ! Urcioare pline de venin de viperă
Orice au făcut și
Orice nelegiuire au săvârșit
Slavă Ție, Doamne, Adânc Cutremurător care ești Ochiul-
Creier și Inima de Elixir
Care stăpânește peste toată
Câmpia nesfârșită de Eter a Universului
Și Slavă Fiului Tău ce pentru salvarea neamului omenesc s-a
Jertfit pe Cruce
Doamne, s-au tăiat Domnii acestei țări unii pe alții
Cum jugănește hingherul javrele cele râioase pe
Care le urcă în lațul roșu
Iar apoi le jupoaie de piele
Așa s-au pizmuit unii pe alții și s-au urât și sa-u vrăjmășit
Mai rău decât fiarele sălbatice din pădure
Iar boierii ce râvneau mai amarnic
Decât Domnii Scaunul Țărei
Nu s-au lăsat nici ei mai prejos omorându-se unul pe altul
Vânzându-se la turci ori
La unguri
Trădând-i pe Domnii Țării ca pe niște Șobolani
Uneltind împotriva Nemului și a Țărei
În loc să se fi gândit la Țara și la neamul lor ei
S-au pus pre ei mai presus de țară și de
Neamul lor de
Fii și de strămoșii lor

Și la fel s-au întâmplat lucrurile și cu rumânii de mijloc ori
Cu nevoiașii din talpa țării
S-au dușmănit frate cu frate
Vecin cu vecin
Rugându-se fiecare să moară capra semenului său
Crezând toți în mintea lor proastă sfoiegită de veninul urii
Că astfel se
Ridică în stare
Și în chiverniseală și pe scara Lumii
Pentru o brazdă de pământ vecinii de moșie au fost în stare
Să se taie unul pe altul
Nici un neam nu a fost și nu este atât de
Bolnav de boala pizmei a
Invidiei a urii pe
Aproapele său care se ridică
Ori vrea să urce în starea socială ca neamul acesta al
Românilor ! Păcatele
Strămoșilor noștri
Și ale noastre
Ce s-au înălțat ca fumul la cer unde Domnul l-a înscris pe
Răbojul judecății de apoi
Au fost atât de multe încât au înnegrit
Cerul și văzduhul lumii celeilalte !
Ci eu robul Tău
Și al cuvântului ce l-am pus în slujba acestui neam
Îngenunchez în fața Ta Pisc Strălucitor de Smirună și Te implor
Doamne, iartă-le lor păcatele, iartă-ne Tu nouă toate păcatele
Ale tuturor păcătoșilor
De pe acest pământ
Atât de râvnit de alții
Sufără Doamne, duh peste sufletele păcatelor noastre ce s-au
Adunat ca Munții de vreascuri

La Tine în Înaltul cerului și
Curăță-le de orice rugină și negreală a păcatului
Mai pune o dată, Doamne
În cumpănă
Sufletele celor buni cu ale celor răi
Mai așează, Doamne, pe cântarul Tău
De aur
Faptele bune și pe cele rele
Căci multe însușiri sufletești bune și multe fapte bune
Au făcut moșii
Și strămoșii noștri
Și iartă-i cu Mila Ta cea nesfârșită și pură asemenea unei
Câmpii de un verde dulce și fraged
Ninsă de mila ta antică și iartă-i Doamne,
Fii milostiv cu noi
Mai dă jos cu Bunătatea Ta Înaltă cât Muntele
Din pulberea și din cocleala
Păcatelor noastre
Ce s-au tot adunat pe cântarul Tău
Doamne Iisus Christoase, Flore de Leandru și Pisc Enisic
Neamul acesta a suferit atât de mult cât n-au suferit alte
Neamuri la un loc
Iartă-i Doamne, orbirea de minte că n-a învățat nimic din
Lecțiile pe care le-ai dat
Tracilor și dacilor
Pogoară asupra noastră funigeii dulci ai Înțelepciunii Tale
Mana Cerească a sufletului Tău
Deschide-ne Doamne chivotul Minții
Și luminează-le tainițele întunecate și otrava din ființa lor
Căci numai astfel ne vom salva numai
Astfel nu vom pieri
Cum au pierit strămoșii acestui neam ce s-au

Trecut ca ploaie de vară
Pe acest pământ
Ia, Doamne, Iisus Christoase Deal Dulce de Brocart rugile
Mele
Cu palmele Tale făcute căuș
Cu aripile sufletului Tău și dăruiește-le Tatălui Ceresc
Și pogoară asupra noastră
Neam păcătos și viclenit de dușmani
Ploile și Ninsorile cele Nesfârșite de Milă și de Bunătate ! Și
Scăpându-ne astfel de la pieire
Acum și în vecii vecilor, Amin !

RUGĂCIUNEA A OPTA

A BOLILOR SUFLETULUI NEAMULUI ROMÂNESC

O, Doamne, Dumnezeule, bunule și slăvitule !
Mă așez în genunchi în fața Ta
Ca înaintea câmpului de rouă strălucind în soarele dimineții
Ca înaintea Muntelui Încărcat până la Cer de Bunătăți
Căci Tu ești în fiecare bob de rouă în fiecare pâine
Iar la fel suntem noi oamenii ca aceste lacrimi
Ale pământului strălucind. Lumina Ta se așează peste noi
Slavă Ție și Fiului Tău
Potirul de Aur în care ai pus lumina strălucirii Tale, Sămânță și
Arbore și îl ții
În mână luminându-ne nouă calea
Slavă nesfârșită Vouă Ocean și Izvor
Drum și Câmpie
Pentru sufletele și cugetele noastre
Ale chiuiților mărginiților și nevrednicilor de Voi
O, Doamne, cu cât mă rog mai fierbinte
Cu cât vorbesc cu Tine Tată Ceresc în graiul meu
Pământesc și omenesc
Cu atât setea de a mă ruga în mine crește
Cu atât dorul de a vorbi cu Tine
Se întinde în sufletul meu și
În jurul Tău
Așadar slavă fără margini Ție Doamne, Tatălui și Fiului și
Sfântului Duh

Boare Înmiresmată care unește în univers Focul Gnoziic al
Tatălui
Cu materia
Cea roșie
Pe care veșnic o însufletește
Vouă mă rog cu cerul gurii amar și arzând. Smerit vin să vă
Implor
Aveți Doamne, milă de neamul acesta ce vine din sângele și
Sămânța pelasgilor și tracilor
Și care încărcat de păcate este ca Muntele de Piatră și de Codri
Întunecoși
Ca un car cu fân
Adânc și aprins Vouî mă rog, Doamne, Luați-i cu mâna sufletul
În Palmele Voastre
Și suflați-i cu Buzele Voastre
Puroiul boalelor sufletești
Mălura neagră urât mirositoare ce s-a lăsat în adâncul nostru
Al oamenilor acestui neam
Ajutați-ne Doamne să ne purificăm pentru a ne umple ca
Izvoarele
De Elixirul ce îl vărsați din Înaltul Cerului
Asupra făpturilor de pe pământ
Plin de boli care este sufletul neamului nostru
Ca un stup în care
Izvoarele sale au putrezit sunt râncede
Și s-au stricat ca un pahar în care veninul s-a așezat pe fundul
Său
Ca un trup omenesc în care
Otrava și cancerul au ajuns la măduvă
Slavă Ție Doamne, căci
Tu și Fiul Tău Una Sunteți
Ca Lumina care cuprinde în ea sămânța ei

Miluieste-Te de neamul meu
Și iartă-l
Și spală-l de toate păcatele
Și de toată necurătenia de toate boalele sufletului
Acestui neam bolnav al românilor
O, Doamne, Tu care le știi pe toate de o mie de ori mai bine
Decât noi toți la un loc
Tu care ne vezi ca și cum Te-ai uita
Printr-o apă limpede până în
Străfundul sufletului nostru
Întâi și întâi este boala numită
Axioafgia
Care ne face să ne invidiem și să ne mâncăm valorile mințile și
caracterele ce le-am dat noi mai mari și mai bune
Acele spirite ce s-au ridicat deasupra noastră ale turmei
Și pe care în loc
Să le lăsăm să lucreze
În loc să le punem să trudească la înălțarea neamului nostru
(căci ce sunt ele decât salahori care trudesec la templul acestui
pământ românesc)
În loc să le lăsăm să creeze
Noi le umplem de zgura
Neagră a ponegrelii
De zoaiele și de lăturile
Bârfei
Îi săpăm
Îi marginalizăm
Îi urâm temându-ne că dacă îi vom lăsa în pace să-și
Desăvârșească lucrarea
Se vor ridica deasupra noastră cu mult
Ei se vor umple de bogăție și
De glorie

Iar noi vom rămâne
Jos, ca iște viermi netrebnici
O, Doamne Dumnezeule, cât rău ne-a făcut această boală
Numită Axiofagia
Noua neamului nostru
Ca o apă otrăvită care i-a subțiat sângele. Ca
Un cancer care ne-a mâncat
Dinspre înăuntru în afară
Măduva Limfa
Miezul roșu ca focul al Ființei
Toate mințile bune pe care le-a dat acest popor au căzut
Secerate
De invidia noastră
De ura noastră
De ghearele păroase urât duhnitoare ale acestei boli
Ce sălășuiește în adâncul ființei noastre în subconștientul
Colectiv
De la regele Burebista al tracilor
Până la ultimul Domn al Țării ticălos
Fără margini al acestui pământ
Pana la robul Tău stricat Nicolae Ceaușescu
Domnii acestui pământ au căzut vicleniți și înjunghiați pe la
Spate de slugile lor din preajmă
Ce erau plătite să-i aperse
Și să asculte de poruncile lor
Așa au căzut capul lui Decebal al lui Vlad Țepeș
Al lui Mihai Viteazul al lui Radu de la Afumați al lui
Tudor Vladimirescu al lui Nicolae Bălcescu
Al lui Cuza al mareșalului Ion Antonescu
Având merite mari și păcătoși fiind
Ei au fost trădați și măcelăriți pe la spate
De setea de putere a slugilor lor nerușinate

O, Doamne Dumnezeule, mult rău
Ne-a făcut
Boala aceasta numită Axiofagia și care nu este altceva decât
Cancerul temeliei sufletului românesc
Despre geniile noastre ce să mai vorbim : toate
Au mușcat țărâna
Secerate de pizma de răsuflarea otrăvită a invidiei
Semenilor lor care
N-au știut cum să-i asasineze mai subtil și mai meșteșugit !
O, Doamne Dumnezeule, Slavă Ție Câmpie de Mângâieri ! Ba
Mai mult ajutați de diavol au dat dovadă de
O măiestrie neîntrecută, de o imaginație fără seamăn
În distrugerea Valorilor lor
Nici genii dacă am fi fost
În această artă blestemată a Axiofagiei n-am fi găsit mijloace
Mai
Subtile și mai perfecte decât
Am găsit noi !
Ca să-i asasinăm pe acești robi minunați ai creației pe aceste
Pietre prețioase
Pe aceste pahare subțiri și fragile de cristal așezate pe coline
Încărcate cu duhul creației
O, Doamne, slăvită fie Mila Ta fără Margini, iartă-l pe robul
Tău dacă îndrăznește să se întrebe pe
El
Îndurerat și înspăimântat !
Oare, Doamne, dacă ai pus atâta har în aceste pahare limpezi și
Subțiri dacă ai pus în ele un
Strop din harul creației
Pe care numai Tu îl
Ai căci Tu
Ești

Cel care le-ai dăruit harul acesta, o Doamne, de ce
I-ai lăsat atât de neapărați în
Mijlocul haitei de lupi
Al jigodiilor și al
Ticăloșilor
Astfel că aceștia i-au sfâșiat repede făcându-i
Să se treacă
Trestii fără de noroc pe lumea aceasta
Ca și cum ai clipi
În chinurile cele mai groaznice
În mizerie și rușine
O, neam ticăloșit !
Ros de invidie până în măduva sufletului tău
Cum ai putut să fii atât de ticălos cu geniile tale ?
Cum ai putut să le torturezi
Ori făcându-te că nu le bagi în seamă
Lăsându-le să moară în mizerie ?
Știi tu oare neam al meu că în fața lui Dumnezeu Te-ai umplut
De cel mai
Mare păcat
Că asasinatul făptuit de tine se adună bob cu bob
Pe răbojul timpului adunându-se Muntele de Păcate și Ticăloșii
Și că de aceea Domnul te-a pedepsit ca
Omorul geniilor să se transforme într-un act de sinucidere a
Neamului
Și că astfel ai ajuns neam sinucigaș
Poporul sinucigaș cel mai vinovat de pe fața pământului
Oare nu te-ai gândit tu neam al meu
Atât de vinovat în fața Domnului
Că omorându-ți geniile și valorile
Tu singur te condamni la pieire ?

O, Doamne, Turn De Cleștar și Pisc de Suflet mult au mai fost
Chinuite și umilite geniile
Acestui neam
Ca să se realizeze
Câteva din ele au trebuit să-și părăsească țara natală
Să se ducă
Să trăiască și să trudească sub cerul altei Țări
Căci în Țara lor n-ar
Fi putut
Să se împlinescă,
Vai, cu fruntea de pământ mă dau, Doamne, Pahar de Cleștar în
Univers și zic
Țărâna o mușc și urlu
Tălpile Ți le sărut și plâng
Și jelind de Tine mă rog, Doamne
Doamne, aceasta este una dintre marile boli ale psihologiei
Acestui neam
Doamne, suflă boarea Milei Tale și a Bunătății Tale
Lasă să cadă lacrima Milei Tale
Peste sufletul nostru
Și ne ia, Doamne, boala aceasta ce atâta rău ne-a făcut în
Istoria noastră ! Îndură Te de noi, Doamne Munte de Veghe.
Scapă-ne, Doamne, de boala aceasta îngrozitoare
De pecinginea de cancerul acesta
De păcatul de rana de infecția aceasta
Căci numai atunci când vom scăpa de
Boala aceasta
Avem și noi speranța că nu vom pieri
În veacul care vine !

RUGACIUNEA A NOUA

A BOLILOR SUFLETULUI NEAMULUI ROMANESC

Slăvită să fie Gura Ta Doamne Munte de Dulceață
Ca un Plai al Universului
Verde luminos
Căci de pe Limba Ta de Elixir curge Cuvântul care a născut
Cerul și stelele
Galaxiile și planetele
Și crângurile Cosmosului și pajiștile verzi ale văzduhului prin
Care se plimbă căprioarele și
În care cântă sturzii și dropiile
Of, și universul ce este decât Gura Ta de Aur
Gură de Rai Doamne
Pe care se plimbă corăbii și turme de căprioare
Slăvită să fie Inima Ta Poarte de Aur a Inimii Tale
Care nu este decât
Sacrul
Ultimul foc al a Lumii din care curge Căldura care naște
Viața în Zăvoaietele și pe Câmpiile Universului
O, Doamne, mă plec în Fața Ta cu fruntea în țărână și
Zic : Ascultă-mă, Doamne, Fagure de Miere, Fagure Înalt de
Înțelepciune

Ascultă-mi Rugăciunea până
La cap despre boalele adânci și zemoase, urât mirositoare ale
Sufletului poporului român
Care are meritele lui Dulce Nefârșire Gnozică Luminoasă
Căci el a avut grijă de
Pământul acesta
Sfîțindu-l cu palmele și cu tălpile lui cu sufletul și sângele lui
De la începutul lumii
El a defrișat codrii cei întunecoși și nepărtunși, cei nefârșiți de
sălbăticie și umbră
În care fiarele sălbatice viermuiau
Lupii cu găturile urlau până la cer și privighetorile, vulpile ,
năvăstuicile și jderii cântau
Mierea curgea din știubee alunecând la vale
Ca șerpilor și
Picior de om n-ar fi putut
Să intre în întunecoasa, înmiresmata și răcoroasa stihărie
El a defrișat noianele de întuneric și de sfoiag ale
Pădurilor în Poienele
Ivite semănând meiul catifelat, și ovăzul cel gingaș foșnitor și
Meiul ca peticele de cleștar ale cerului Tău
Și așezând în arbori alte știubee ca
Albinele să-și întemeieze gospodăriile și familiile lor. Ei
Au domesticit fiarele
Pădurilor
Făcându-le blânde și folositoare
Au pus oloi din sufletul lor în candela văilor cu iarbă fragedă
Plină de rouă
Ca să lumineze lanurile de orz
Și livezile de cireși ori de nuci pruni de pruni înfloriți. Ai
Împodobit coastele cu candelale înalte ale vițelor de vie care
Luminau în toamne până departe

N-au fost leneși
Ba unii au muncit în viața lor
Pe rupte
Făcând arhitectura ordinii să stea în picioare
Ca o dulce schelărie de aur
Iar de faptele de vitejie asemenea unor Munți de Gutui Coapte
Fără seamăn pe
Care le-au înălțat
Ca pe niște Stâlpi de Argint în fața
Urgiilor nici nu avem cuvinte
Cu care am putea să descriem jertfele lor nenumărate
De aceea, o, Doamne Dumnezeule, Nesfârșit Arbore Înflorit în
Univers stând în
Genunchi în Fața Ta mă rog Ție, Doamne, cu ardoare și cu
Smerenie, cu durere și cu bucurie
Când judeci neamul meu
O, Doamne, și cât de sever l-ai judecat dându-i hoardele
Ticăloase al acestei lumi
Să treacă peste el ca Norii de Lăcuste, ca Apele Galbene ca
Stolurile de corbi
Ca turmele de porci mistreți rămând cu râțul în lutul reavăn
Mirosind a fân și a grâu copt
Ca Turmele de Viermi ce rod totul în calea lor
Doamne, gem și jelesc
Plâng, mă zvârcolesc și implor
Om fi noi neam ticălos plin de boli ale sufletului și ale codului
Genetic
Fricoși și lași
Hoți și pizmași
Dar nu uita și nu lăsa la o parte însușirile bune pe care le-au
Avut Strămoșii
Noștri

Și le avem și noi
Faptele bune pe care le-au săvârșit apărând
Creștinătatea
Altarele și Rugile apusului
De aceea iar vin Ta tine, Tată Bun Tată de Miere să Te implor
Scapă-ne de acea boală criminală
Pe care o avem ca gălbeaza
Intrată în sânge
Ca sămânța intrată în codul nostru genetic
Numită Axiofagia
Cea care ne-a făcut ca să ne devorăm și să ne asasinăm
Geniile
Făcând din noi
Un popor de criminali și de sinucigași
Din punctul acesta de vedere fiind
Chiar
Cel mai ticălos popor din lume !
O, Doamne, gura mea a spuzit de arsura cuvintelor amare
De otravă atât de adânc dureroasă
Care mi-a pătruns sufletul
De am avea numai o boală
Cea pe care am numit-o Axiofagia
O, Doamne, ce blestem a căzut pe capul nostru
Căci boala aceasta mârșavă în ființa noastră s-a cununat cu alte
Boli
La fel de adânci de
Pustiitoare
Cum este boala pe care în cărțile noastre o numim
Politicianism
Boală și nebunie ce-i face pe toți parveniții
Pe toate nulitățile pe
Toate julfele și jigodiile

Pe toți ticăloșii pe
Toți fariseii pe toate nulitățile
Să dorească să ajungă la Ciolanul Puterii cel uns cu toate
Mirodeniile și gusturile și vopselurile
Pe dinafară
Putred și scârnăv înlăuntrul lui duhnind a hoit de șobolan
Și toți ca niște viermi
Roșii, fojgăind
Dau din coate și din cozile lor de vulpi râioasă să-și facă loc
Călcându-se unul pe altul în
Picioare
Săpând fiecare groapa semenului său și a vecinului și a fratelui
Său
Ca să cadă la urmă în ea
Trăgându-i pe toți după el ! Bezmeticul, trădătorul de neam !
O, Doamne, Frunză de Arțar Tremurând în nemărginirea
Albastră
Eucalipt Luminos și Înmiresmat
Înflorind în deșert
Vai de acel popor
Vai de acele neamuri bolnave de boala aceasta
Le pute sufletul otrăvit până departe
Le cade carnea de pe oase
Plină de viermi albastră
Hoituri descârnate
Le putrezesc în inimile lor
Ca excrementele în văi negre
Orbiți de setea de putere cei bolnavi de otrava aceasta
Se mușcă unii pe alții ca niște șobolani
Turbați. Ca niște lei canteroși.
Ei nu au nici milă
Nici Dumnezeu

Ei se pun pe ei mai presus de orice
O, Doamne, Gură de Plai Gnozică
Val al Logosului mângâietor
Dacă nu greșesc noi
Românii
Suntem poporul cel mai atins și cel mai stricat de boala
Aceasta ! de cancerul acesta !
Dihonia politicianistă a intrat în noi
Cum a intrat turbarea în javre
Imaginația și lipsa de scrupule a celor
Loviți de damblaua aceasta
E atât de mare că
Te minunezi !
Victimele acestei mari patologii ca o câmpie acoperită
De excremente gem în nesfârșirea
Albastră a timpului ! O, Doamne boala aceasta atinge și
Sufletele
Alese
Mințile adânci
Ale neamului
Geniile
Iar mai la urmă însăși acest neam mare
Cuprins de putreziciune
Devine și mai ros
În adâncul său de cancer. Astfel
Că neamul acesta al nostru se va strica și mai rău. Cancerul va
pătrunde și mai în adânc cu
Cât vom urca prin istorie
În sus
Alcătuirea noastră devenind în curând putredă
Sortită pierii

O, Doamne, Stâlp Infinit de Materie Roșie în Univers și în
Timp
Aceasta e spaima mea cea mare
Ca o Casă Întunecată bătuită de stafii hidoase în
Care sufletul meu
Se
Zbate
Ca inima înăbușită de o durere fără margini
Doamne, gem și Te implor
Poporul meu s-ar putea să dispară de pe fața pământului
Dacă vom rămâne așa cum suntem și nu ne vom
Trezi din marasmul în care
Ne-am învățat să ne scaldăm ! Dacă nu
Vom spune o dată : oameni buni
Suntem un popor stricat
Până în măduva
Oaselor
Nu mai
Putem trăi așa trebuie o dată și o dată să ne dezinfectăm
Cangrena care s-a întins în
Ființa noastră ! Este ceasul când trebuie să extirpă infecția din
Noi !
Trebuie o dată și o dată să punem boii înaintea carului adică
Adevărul înaintea minciunii
Valoarea înaintea mediocrității
Geniul înaintea nimicului
Cinstea înaintea necinstei
Blândețea înaintea ticăloșiei !
Doamne, mă închin cu mâinile amândouă
Cu buzele arse de văpaia de
Dragoste față de neamul meu Doamne Dumnezeule Potir Plin
cu Milă

Doamne Tată Ceresc Munte Încărcat de Lumină Fragedă
Vindecă neamul meu de
Boala aceasta îngrozitoare care ESTE
Politicianismul și care nu
Este altceva decât saliva diavolului
Și urina lui
Turnată în sângele nostru
Vindecă-ne Doamne de cancerul acesta care ne va pune jos !
Condamnându-ne la pierere în
Istorie
Sufală peste mālura din sufletele noastre
Să piară în pustiu sāmânța acestei otrăvi
Dezinfectează Doamne Rana din Ființa noastră de rădăcinile
acestei
Boli
Și fã
Să rămână neamul cel mai curat și cel mai cinstit din
Lume
Pentru că numai atunci vom fi
Un neam puternic
Tare ca Stâlpul de Piatră înfipt
Pe colină
Numai atunci nu vom pieri niciodată,
Amin !

RUGĂCINEA A ZECEA

A IERTĂRII BOALELOR SUFLETULUI ACESTUI NEAM

O, Doamne, Frumos Ești, Doamne Dumnezeu ca Floarea de
Cireș
Căci o Corolo de Înțelepciune
Aplecată ca un acoperiș
Ești deasupra Speciei Umane
Dăruindu-i umbra
Dulce și înmiresmată a Inimii Tale
Care este un cântec de privighetoare
Picurând în inimile noastre
Stropi de aur
Orbitor
O, Doamne Dumnezeu dacă am reuși să Te vedem cu ochii
Minții în toată splendoarea
Frumuseții
Tale
Am orbi carnea și oasele noastre s-ar topi
Așa cum se topește
Bobul de gheață
Dacă l-ai arunca brusc în Oceanul de Plasmă al Soarelui !
O, Doamne Aripă de Lumină Munte de Elixir
Varsă lacrima Ta de milă cât un Ocean

Peste sufletul meu
Peste trupul și mădularele mele și
Spală-mă de păcate curăță ungherele sufletului meu de
Tăciunile
Negru al viciului de cerneala otrăvită
A ispitei
Pentru a veni în fața Ta Doamne de o mie de ori nai curat
Pentru a mă auzi
Pentru a Te pătrunde de credința mea iar carnea și
Sufletul meu curate ca lacrima să
Te poată primi în substanța lor
Mai adânc să
Se pătrundă de dulceața Duhului Tău până în străfundul lor !
O, Doamne, Potir de Ambră Piramidă de Mireasmă
Atunci mi-aș relua Nesfârșita Rugăciune către Inima Ta
Care Este Oceanul de Dragoste care se milostivește
De noi
Și i-ași spune Domnului cu sufletul aprins și ars pe
Dinăuntru cum e cuptorul de cărămidă
De dragostea ce o port Domnului și de
Căința că încă nu
Sunt curat ca lacrima
Pe dinăuntru
Meu dar
Eu tot mă voi ruga Domnului
Doamne Ochi al Materiei care se străbate pe Sine nu uita
Doamne de boalele numite Axiofagia și Politicianismul,
Egoplismul, Inteligența negativă și Atomita de care
ESTE
Bolnav Sufletul neamului nostru
Cancere ale
Temeliei poporului român

Iar vin și stau în genunchi în Fața Ta și iar mă rog
Cu ardoare
Vindecă Doamne neamul românilor
De bolile acestea
Curăța-l Doamne pe dinăuntru cum se curăță de mocirlă
Ciutura
Cum se curăță de rădăcini, de otravă și de zgură de mătasea
broaștei un Izvor,
O, Doamne, iar Tu să-ți reverși bunătatea și
Mila Ta asupra noastră
Și din țigani Europei
Și din amărății acestei lumi
Fă, Doamne, un popor avut un popor harnic cinstit și civilizat
Care se va închina Ție cu umilință
Și fervoare cu Dragoste și Tărie și
Care va fi cu Tine până la sfârșitul Lumii căci cine e cu Tine
Doamne nu pierde
El se înalță pe treptele Lumii și
În ochii Tăi
O, Doamne Dumnezeule, cel care EȘTI nesfârșire luminoasă și
Înmiresmată eu robul Tău
Care Te simt aproape
Stând cu privirea-căldură dumnezeiască asupra mea nu încetez
Să-ți
Ridic Imne și să mă rog Ție ! Mântuitorule Înmiresmat și
Luminat !
Doamne, dar neamul acesta mai are și alte boli. Rădăcini și
Vine putrede care se
Pierd
În adâncul humusului Ființei lui
Rădăcini stricate
Duhnind a miros negru de diavol

O, Doamne, păcătoasă este lăudăroșenia care ne face să ne
Grozăvim și să ne
Credem
Cât muntele
Când noi, sărmanii, dacă suntem cât grăuntele de muștar
Că, Doamne, e gura de noi cum
Sunt puricii de câine
Când e vorba să dăm din gură nu ne întrece nimeni însă când
E vorba să trecem la fapte ni se
Înmoaie picioarele și ne facem mici
Ca
Viermii. O, Doamne Dumnezeule Orizont de Aur Mare de
Mângâiere
Scapă-ne, Doamne, de boala aceasta pe care
Am numit-o Egoplasmul sau Buricita pământului
Boală care ne face să credem că
Fiecare din noi
Este
Buricul pământului ! Și să nici nu ne pese de Valorile
Adevărate !
Să-i vezi pe proști și pe mediocrități cum cred că ei sunt
Cei care au făcut lumea
Că lor lise datorează un respect deosebit că
Ei sunt mari și
Deștepți
Că de aceea locul lor este neapărat în frunte, acolo sus !
O, Doamne Dumnezeule, întinsă ca ciurma este la noi la
Români
Boala aceasta pe care am numit-o Egoplasmul
Ce-i face pe netrebnici și pe lichele ori
Pe cei care nu știu nici să scrie
Pe lumea asta

Să se creadă mari, să se creadă buricul pământului
Crezându-se inteligenți și tari
Cât muntele ei care nu sunt decât mușuroaie de furnici
Egoplasmul, boala lui eu și numai eu să mă îmbogățesc
Eu și numai eu să fiu la putere
Eu și numai eu să fiu mare și fericit
De aceea oamenii bolnavi de buricita pământului
Nu pot să-i înghită pe oamenii cu adevărat mari
Nu pot să înghită valorile
Pe cei care lasă ceva într-adevăr în urma lor
Geniile
Nici nu se văd, Doamne, din cauza lor
Având
Bunul simț să nu dea din coate
Să nu zvârle cu
Otravă în stânga și în dreapta cum fa cei ce doresc puterea
Și chiar nici nu se
Mai văd în societate
Pe ei chiar nu-i mai
Bagă nimeni
În seamă
Deși de cele mai multe ori ei sunt mâncați și răpuși de
Semenii lor
O, Doamne Dumnezeule Văzduh Înmiresmat Neasemuit de
Dulce și
Palmă Întinsă înspre noi să
Ne mângâie
Căci
Ce e lumina decât Mâna Întinsă a Domnului nostru să ne
Mângâie și să ne ocrotească
Scapă-ne Doamne Dumnezeule
De bolile pe care

Le-am numit mai sus și de care Te-am rugat să ne scapi
Cele pe care
Le-am numit
Axiogagire și Politicianism și Egoplasm și Atomită patologii
Perfide
Care ne-au făcut foarte mult rău
Care ne-au subțiat
Sângele ! Ne-au otrăvit și ne-au strâmbat firea
Și ne-au înmuiat piatra osului de neam și au făcut ca în carnea
Ființei noastre sucurile otrăvitoare
Să sape și
Să lucreze pe dinăuntru !
O, Doamne Dumnezeule Mărire Ție
Dacă ne vei scăpa
De aceste boli care sunt în Ființa noastră mai adânci
Ca fundul Oceanului
Și mari ca Muntele Înverzit
Mai scapă-ne
Doamne
Atunci și de celelalte boli ale sufletului acestui neam
Care
Sunt mai mici
Dar care lucrând toate împreună sunt cu atât
Mai primejdioase ! Mai
Devastatoare !
O, Doamne, Dumnezeule, cât de adâncă este lucrarea lor în
Temelia neamului meu în văzduhul Sufletului
Nostru
De neam
Glorie Ție Mântuitorule și Dumitale Tată Bun Apă
Luminoasă
Care străbați toate făpturile

Apeiron Sacru
Arzând în toate lucrurile și în toate făpturile !
Ținând Lumea în Palma Ta ca pe un porumbel !
O, Doamne Dumnezeule
Scapă-ne, Doamne, și de celelalte boli
Scapă-ne Miez de Foc Gânditor
Munte de Miere Enisică
De invidie !
Căci oamenii acestui neam tare mai suntem invidioși
Ia cu mâna de pe fundul sufletului nostru sâmburele și mărul
răutății
Și lașitatea și viclenia !
Ia, Doamne fructele stricate din Pomul caracterului nostru
Ia-ne petele negre
De pe Câmpia Sufletului nostru,
O, Doamne, suntem bolnavi de „nuelită”
Boală gingașă ca otrava dulce care te taie
Și care cu cât
Este mai dulce și mai frumoasă cu atât te omoară mai
Repede !
Boală care ne-a făcut să ne îndoim ca
Nuiiau
În calea vânturilor care au suflat înspre noi ! În calea
Primejdiilor ce au venit asupra noastră
Care ne-a ajutat să supraviețuim
Să trecem prin istorie
Din primejdie în primejdie
Cum trece câine prin apă și se îneacă asemenea țiganului
La mal
O, Doamne, Mireasmă Înflorită
Ne-a ajutat să supraviețuim, dar, vai, ne-a
Învățat să fim

Și lași
Și slabi
Să credem că dacă ne purtăm bine cu vrăjmașul
Gata suntem salvați o dată pentru
Întotdeauna
Și astăzi așa
Măine așa
Am ajuns să ne purtăm cu vrăjmașii noștri mai bine și mai
Frumos decât cu ai noștri
Pe care-i pizmuim
Îi săpăm și îi dușmănim mai aman decât pe niște ticăloși
Geniile
Care nu sunt altceva decât fructele gnozice pe care Tu ni
Le-ai dăruit
Din toată Inima
Le-am invidiat, le-am marginalizat, le-am asasinat și le-am
Torturat
Cu un sadism neîntrecut și
Subtil, cu o imaginație extraordinară !
Dar pe ticăloșii
Care au venit să ne distrugă i-ai băgat în casă
I-ai omenit i-ai ospetit și
Ne-am înclinat spinarea înaintea lor ! Ne-am vândut lor
Ca niște zdrențe !
O, Doamne, ce fel de mod de A Fi al unui popor este și
Acesta, Doamne, Turn Luminat de Chihlimbar ! ?
Ce fel de judecată este acolo în străfundul nostru
Aceasta care ne face să ne mâncăm și să ne
Torturăm Geniile și valorile
Ori în cel mai bun caz
Să nu le

Băgăm în seamă iar pe ticăloșii care vin să ne ștergă de pe fața
Pământului
Îi primim ca pe salvatorii și binefăcătorii noștri ! O,
Doamne în Bunătatea Logosului Tău cum de ai permis lucrul
Acesta ?
Cum de nu i-ai luat de urechi
Să-i fi înălțat cu
Fulgerul până în slăvile cerului și să fi dat cu ei de
Pământ
Să-i fi pedepsit pe cei invidioși pe
Ahiofagi și pe cei însetați de putere pe cei leneși și pe cei care
Își urmăresc numai scopurile lor și pentru care Țara nici nu
Există, pe jigodii și pe lichele
Să le fi tras o urecheală strașnică
O, Doamne Dumnezeule Bici de Fulger, și să-i fi ajutat pe cei
Buni pe cei
Miloși pe
Cei darnici
Pe cei credincioși
Pe cei care-și dau și cămașa de ei ca să facă bine semenilor lor
Pe cei care se jertfesc pentru binele semenilor și
Al neamului lor
Să-i fi certat numai pe cei care au greșit ca să se îndrepte
Nu trebuia să lași lucrarea Răului să se întindă
În sângele și în măduva
Neamului
O, Doamne Dumnezeule, Ocean Enisic. Pistil al Esenței
Materiei. Mireasmă Nesfârșit de
Dulce vin în genunchi
La picioarele Tale și Te rog cu inima uscată
De setea de Tine de

Setea de Mila Ta, ai, Doamne milă, Fie-Ți Doamne
Dumnezeule Milă
De acest neam. Iartă-mă pe mine nevolnicul
Frunză de păr care tremur la
Adierea respirației Tale
Iartă-mă Doamne Corolă de Minuni și de Miresme că am
Îndrăznit să ridic
Glasul meu către Tine și să
Înalț rugi de iertare pentru neamul meu !
De am greșit cu ceva Tu
Să mă ierți și
Mă povățuiește ca altădată să nu mai cad în greșeală
Păzește-l de Ispite pe neamul meu cel păcătos și sinucigaș
Iartă-i lui greșelile
Si câte or fi
Căci bietul de mine cum aș putea să le știu și să le măsoar
Eu știu numai că el există căci altfel
Nu ne-ai fi pedepsit atât !
Cu ardoare mă rog, Doamne, Privighetoare de Aur, Muzică
Plină
De Înțelepciune cum este Râul de
Apă cum este
Cerul de văzduh
Iar și iar mă rog Ție, Doamne, iartă neamul meu de toate
Păcatele lui și de toate greșelile
Îndreaptă-l pe calea cea
Bună !
Spală-i rănile și ungherele din Ființa lui în care s-a
Încuibat Păcatul
Seacă-i izvoarele în care dorm viciile și germenii
Răului !
Dăruiește-l cu Mari Idealuri căci la lumina lor se coc spiritele

Alese
Spală-l pe dinăuntru cum speli cămașa
Ce se albește ca zăpada și
Fă din el, Doamne
Neamul Tău Ales Pentru vecie
Neamul Tău cel mai drag între toate neamurile ! Neamul
Cel mai curat care Te va sluji
Pe Tine cu credință și cu folos
În vecii vecilor
Amin !

ELEGIA A UNSPREZECEA

A MARILOR SPIRITE ALE NEAMULUI

Glorie Ție, Doamne Dumnezeu. Vârful de Con
Al materiei care e
Carnea Ta Însuflețită
Și Slavă Fiului Tău
Domnului Nostru
Sămânța Ta aruncată să încolțească în omenire. Rădăcina Ta
Din care
Ai sorbit amara licoare omenească !

Flacăra cu care ai vrut să iluminezi Istoria umană
Slavă Ție, Doamne Dumnezeu, Fiului Tău Pâinea de Suflet
Și Sfântului Duh
Slavă Fecioarei Inimii Dulcele Strop de Rouă cea care a suferit
ostenindu-se să-l aducă
Pe El, Prințul Suferinței de Elixir, pe pământ
Slavă Mâinilor ei care l-au legănat ! Slavă
Buzelor
Ei care l-au sărutat ! Slavă ochilor
Ei care l-au privit. Care

Au i-au răspuns cu dragoste privirilor Lui !
Slavă și îngerilor și
Sfinților !
Binecuvântați să fie Apostolii care L-au însoțit și L-au
Slujit
Atât cât au putut și ei cu omeneștilor lor puteri
Ei, Doamne, care sunt niște mari
Fericți numai pentru că au
Stat în preajma Lui !
Pentru
Că i.-au privit chipul și i-au auzit glasul umplându-se de
Lumina care izvora din El ! De Elixirul Domnului !
O, Doamne, în genunchi stau înaintea Ta
Și mă rog
Astfel
Pregătindu-mă pentru Rugăciunea pe care voi o face pentru
Marile Spirite ale
Acestui neam
Doamne Dumnezeule încă o dată mă rog Ție mireasmă Enisică.
Fără margini să fie Gloria Ta
Încă o dată cuvântul meu neputincios
Se înalță pentru a Te Slăvi pe Tine și a Te ruga să-ți
Întorci ochii către neamul nostru
Al daco-românilor !
Neam fără noroc pe pământul Tău atât de stropit de sânge, o,
Doamne, firea cea păcătoasă a
Strămoșilor noștri
Bolnavă de cancerul pe care l-am numit Axiofagie
I-a făcut să-l omoare pe Regele
Lor cel Mare cu
Care Domnul este posibil să fi avut gânduri mari. Căzut
În țărână sub sabia unei Căpetenii

De-a sa însetată de sânge și de putere
Și împinsă de la spate de diavol
Mâna care a împlântat și a răsucit atunci în
Trupul Marelui Rege Burebista
A semnat condamnarea Marii Tracii și a marelui neam al
Tracilor la pieire ! La
Fel trădat de
Unul din oamenii săi a murit și regele Decebal
Doamne Dumnezeule Entelehie Infinită
Slavă și glorie Marelui Rege al dacilor viteazului Decebal. În
Veci !
O, Doamne Dumnezeule
Deși ei nu știau că Ești în Istorie
Pentru meritele lor atâtea câte au fost pentru
Bunătatea lor
Pentru cei interesați: dragostea cu care au lucrat pentru
Pământul pe care Tu l-ai
Dăruit
Pentru cinstea și pentru curajul lor
Doamne Dumnezeule apleacă-Ți privirea asupra lor
Ia-le, Doamne, Mireasmă Enisică, sufletele în palme, dă-le,
Doamne
Pacea pe care n-au avut-o în viață
Și lumină din
Oceanul de Lumină care Ești
O, Doamne, Potir Încărcat cu Mir, Sâmbure Orbitor
La fel apleacă-Te cu Marea Ta Dragoste
Asupra marilor spirite
Ale acestui Neam
Românesc pe numele lor Basarab Întâi, Mircea cel Bătrân,
Mihai Viteazul, Radu de la Afumați
Constantin Brâncoveanu

Tudor Vlasimirescu
Nicolae Bălcescu, Mihai Eminescu, Nicolae Iorga, mareșalul
Ion Antonescu toți căzuți
La datorie
Sub sabia cumplită
A invidiei ! A micimii semenilor lor, a trădării, O,
Doamne, fără ei Istoria noastră ar arăta mai săracă decât un
Prind uscat
Fără ei am fi un popor și mai neînsemnat ! Fără
Ei poate am
Fi pierit demult !
Ei și-au dăruit, Doamne Dumnezeule
Viața neamului lor ! Și poporul pentru care au trudit s-a
Purtat cu ei mai rău decât cu
Hoții care ar
Fi venit să-l jefuiască ! O, Doamne, slavă Ție, cum a fost,
Doamne
Posibil ca Bălcescu și Eminescu
Două dintre cele mai mari spirite ale neamului acesta să aibă
Exact soarta Fiului Tău
A Domnului Nostru Iisus Christos
Ce neam de păcătoși și de câini suntem, Doamne, că
În sânul nostru numai
Hoții și
Jigodiile prosperă iar oamenii cinstiți și curați
Nu pot să fie decât
Niște nefericiți ?
Ce blestem
Ducem în sângele și în codul nostru genetic, o, Doamne,
Că nu putem să fim decât niște pizmași
Șulfe și jigodii
Care-și asasinează cu o viclenie fără seamăn

Valorile
De unde vine, Doamne, blestemul acesta ?
Cât este el, Doamne de
Adânc și de mare ?
Scăpa-vom noi, oare, de el vreodată Munte de Bunătate, Ocean
de Elixir,
Câmpie de horbotă toată, Văzduh Enisic ?
Ce se va alege, Doamne, Glorie Ție
Slavă fără margini Fiului Tău care-a plătit pe Cruce cu
Sângele Lui
Apleacă-ți, Doamne, Pleoapele de Miere
Asupra sufletelor
Sărmane
Ca niște Sâmburi de Lumină
Ale robilor Tăi numiți Radu de la Afumați, Mihai Viteazul,
Constantin Brâncoveanu, Tudor
Vladimirescu
Mihai Eminescu, Nicolae Bălcescu, Ciprian
Porumbescu
Nicolae Iorga, mareșalul Ion Antonescu mari spirite ale
Neamului asasinați
De semeni din neamul lor !
Doamne Nemărginire Gnozică, Mireasmă Enisică, ia-le lor
Sufletele în palmele Tale de Lumină
Mângâie-le cu Milă și Dragoste
Suflă har peste ele
Umple-le de pace și de fericire nemărginită
Oh, dă-le locul
Și bucuria
Cuvenită în cer ! Fii cu sufletele lor de o mie de ori mai
Darnic, Doamne Dumnezeule, nu voi osteni
Să mă rog

Toată viața pentru sufletele lor
Și ale
Celorlalți chinuiți și nefericiți ce-au murit trudind la
Mărirea patriei lor
Semenii fiind
Nemeritat de ticăloși cu ei, Slavă Ție Doamne, Glorie Fiului
Și Sfântului Duh
O, Doamne învață neamul acesta să-și prețuiască Valorile
Să le ajute să se realizeze
Căci cel care va fi câștigat va fi întâi la toate El, neamul
Daco-românilor
El cel mai urgisit de pe pământ și călcatul în picioare de
Toți !
El furatul și jefuitul de toți !
Doamne Dumnezeule
Auzi-l cum prin mine se roagă Ție ! Cum cu mine cade
În genunchi în fața Ta
Cerându-și iertare
Iartă-l Doamne, mărire Ție, Doamne Dumnezeule, fii
Nemărginit
În bunătatea Ta cu el !
Ajută-l, Doamne să treacă hopul acesta
Să mai treacă și de necazul acesta să mai învingă încă o dată în
Timp
Scoate-l din
Cursa pe care i-a întins-o diavolul
Și de a greșit ca un tâlhar și
Ca un ticălos de rând cu
Marile lui spirite
Acum că s-a acoperit de cenușă stând în genunchi în fața Ta
Acum că și-a recunoscut Vina
Și și-a cerut iertare

Dăruiește-l, Doamne, Mireasmă Enisică, Văzduh de Elixir
Dăruiește-l Doamne însutit și
Înmiit cu genii fără seamăn !
Care să-l ridice din țărână și să facă din el
Unul din Marile
Neamuri al Lumii, Doamne
Poate cum ai venit Tu la Început neamului Tracilor
Cel pe care l-ai făcut
În vremea de demult să fie unul din marile neamuri ale Lumii
Alături de cel al Inzlor
Și al chinezilor ! O,
Doamne Dumnezeule, Preabunule și Luminatule, Ocean
Gnozic Înmiresmat.

Gură de Aur, Munte de Rai
Glorie și Slavă Nemărginită Ție,
Încă o dată mă rog, Doamne Dumnezeule,
Pentru sufletele robilor Țăi pe care i-am pomenit cu pioșenie în
Ruga mea, care trebuie să fie nesfârșită !
Preabunule Doamne, ia-le sufletele
În palmele tale de
Lumină și de Mireasmă
Și suflă har și bucurie peste ele și în locul lor
Dăruiește-ne însutit și
Înmiit
Alte Genii, Doamne Mireasmă Înrouată,
Mai viguroase
Mai dăruite
Care să scoată neamul românesc de pe fundul Văii plină de
Suferință
Care să ne salveze
O dată pentru totdeauna ! Și

Să facă din noi unul din Marile neamuri ale Lumii
Dea pururi și în vecii vecilor,
Amin !

RUGĂCIUNEA A DOUĂSPREZECE

A PEDEPSEI COMUNISMULUI

Mărire Ție Turn Enisic de Miere
Limbă și Mireasmă de Agrișe. Plai de Mure. Sân
La care sug Laptele mai Dulce decât Trilurile Privighetorii
Civilizațiile din Univers !
Și Slavă Înaltă Fiului Tău ce pentru păcatele
Neamului omenesc și-a
Dat
Viața și Sângele pe Cruce ! O, Doamne Dumnezeu, de aș
Avea eu harul
Meșteșugit
De aș avea eu Focul
Cântării care să-mi ardă ficiații și măduva Sinelui
Pe dinăuntru ca să pot
Să-ți închin
Imni oribitori
Și rugăciuni neasemuite în slavă și în frumusețe, Glorie
Fără
Margini
Ție
Celui care ai născut

Din nimic materia
Și ai pus cu suflarea Ta înmiresmată Cărămizile cele
Nevăzute
Ale Firii,o, Doamne,
Eu
Robul Tău cel care sunt o frunză în bătaia adierii Tale
Cel car nu sunt decât un fir
De iarbă tremurând
Pe colină în
Bătaia alizeului, o, Doamne
Dumnezeule, Slăvită fie Mângâierea Ta care
Semănă cu muzica
Astrelor !
Doamne, cu smerenie vin la Tine
Inima mea cade în genunchi în Fața Ta și Te întreabă, oare nu
pentru păcatele
Ce
Le-am săvârșit ca neam în istorie și
Pentru bolile adâncului sufletului nostru
Ce numai la rău ne-au îndemnat
Am fost noi pedepsiți
Trimițând asupra
Noastră
Utopia roșie Capcana ca o groapă adâncă și otrăvită poleită pe
Margini cu aur mincinos ?
O, Doamne,
Și neamul meu a căzut
În groapa cea adâncă a Capcanei numită Comunism în
Valea Plângerii
Pardosită cu Sângele și Cadavrele semenilor noștri !
Oare, o, Doamne, Pom Enisic Înflorit
Oare lucrul acesta

N-a fost
Pedeapsa pe care Tu ne-ai dat-o pentru ticăloșia
Colectivă
Făptuită de noi
De-a lungul Istoriei ?
Pentru nemernicia fără margini de a ne fi ucis geniile
De a le fi umilit
Și torturat ? O, Doamne Dumnezeule Rădăcină a Entelehiei
Universului
Pentru ticăloșia noastră
Meritam
Demult să fi pierit de pe fața pământului
Numai Tu
În nemărginita Ta Bunătate ne-ai mai răbdat în țărâna
Lumească
Ne-ai mai dat un termen
Poate, poate
Acest Popor ticălos al Lui Burebista și Decebal se va îndrepta
Doar, doar
Va învăța și el o
Dată
Din nenorocirile pe care i le-ai dat să le ispășească
Doar, doar i-o veni o dată mintea la cap
Și
Se va schimba la față
Și din Poporul Ticălos și Pierdut care doarme și se veseleşte
Pe buza prăpastiei se va
Face
Un neam cinstit
Și drept
Curat ca paharul de cleștar pe pământul acesta
O, Doamne Dumnezeule Cupolă Orbitoare de Înțelepciune și

Bunătate, gem și plâng la picioarele Tale ars pe dinlăuntru de
Focul Rugăciunii !
Iar Tu
Văzând că în loc să învețe ceva din suferința care îi
Sfășia carnea de pe oase
El mai tare se ticăloșea
El mai tare își pleca grumazul în fața Ciumei roșii
Că în sufletul lui lașitatea se
Adâncea
Ca o vale a morții
Că în loc să se întoarcă blând și smerit cu fața către Tine
El încerca să trăiască mai mult din furt, din înșelătorie
Și din minciună
O, Doamne Slăvit să fie numele Tău și al Fiului Tău !
Iartă-mă pe mine robul Tău
Dacă greșesc
Căci eu nu am fost dintre aceia care am tăcut !
Și dacă eu greșesc acum cu ceva
Căci nu îmi judec neamul acum ci doar în fața Ta
Medităm
Și venim la cuvenita mărturisire și
Judecată
Doamne, Limbă de Miere Gnozică, Logos ca un Acoperiș de
Aur
Căci în fața ta trebuie să venim neapărat
Și să ne mărturisim
Dacă dorim să ne spălăm de păcatele care s-au
Prins de noi
Ca ghimpii de oaie
Slavă și Mărire Ție, Doamne Dumnezeule, ascultă ruga robului
Tău
Și iartă neamul meu și al

Strămoșilor noștri de păcate și curăță-l pe dinăuntru și fă-l
Curat cum este vioara !
O, Doamne Sfinte Munte Sacru ajută-ne, Doamne, pe noi
Să ne pocăim și sfințim
Pentru a deveni un neam bun și ales în rândul popoarelor alese
Ale Domnului !
O, Doamne, iertată-mi fie întrebarea și ruga ! Și chinul și
zbaterea ! Oare
Dându-ne
Această pedeapsă pe cap
Comunismul
Nu ne-ai dat Tu ultima lecție ?
Nu ne-ai spus Tu
Istm Enisic, Limbă mai Dulce decât Mierea de Salcâm
La o ultimă încercare la
Ultimul test
La care demult Te gândeai, o, Doamne, și în Nemărginita Ta
Bunătate
Acum ai sperat că în sfârșit neamului
Acesta îi va veni mintea la cap
Proverbiala
Minte de pe urmă a românului
Și iată, o, Doamne, Floare de Lotus a Logosului Ceresc că
Am scăpat și de Fiara
Hidoasă
A Comunismului
Am mai trecut în istorie și de hopul care era cât pe-aici să
Ne facă să pierim ! Slavă Ție Doamne Floare de Lotus !

Vai, Doamne Dumnezeule, Iisiuse Christoase
Alizeu de Suflet Necuprins de
Nici o

Mărginire

Iată că am trecut și prin primejdia aceasta mare cât roata
Carului și

Iar nu am pierit !

Însă nici minte nu ne-am învățat !

Că cel mai teribil blestem care i se putea da unui popor

Este acela de a se târî pe lume ca șarpele ! De a se

Scufunda în propria lui mocirlă ! Iată

Vedem îndurerați, Doamne

Cum suntem incapabili să învățăm ceva din istorie !

Vai, suntem

Incapabili să ne schimbăm ! Vai nouă, Doamne

Suntem incapabili să ne trezim la realitate

Suntem neputincioși ca acei infirmi

Care nu reușesc nici să se

Târască !

Suntem infirmi, Doamne, Urlu și Plâng

Suntem neputincioși să ne vedem și să ne recunoaștem

Putreziciunea din ființă

Cancerale care izvorăsc în carnea noastră

Defectele și bolile care

Ne macină pe dinăuntru. Doamne, atât de orgolioși, atât de

Orbi suntem

Încât

N-am avut răbdare să ne oprim o clipă în fața propriei

Noastre conștiințe. În fașa cerului !

Să ne reculegem

Și să ne

Cercetăm Ființa pe dinăuntru pentru a ne vedea păcatele și a

Le mărturisi Domnului,

O, Doamne, Pahar

Plin de Elixir ca un Munte, neamul acesta nu s-a spovedit

Așa cum ar fi trebuit s-o facă
Așa cum l-au învățat Părinții lui
O, Doamne, nici n-am așteptat să putrezească martirii în
Pământ
Și ne-am și aruncat ca niște Fiare
Hămesiți asupra Ciolanului Hidos al
Puterii !
Iar acum, Doamne, ne plângem că ne merge rău ! Ne
Văităm iar că
Odioasa Putere și-a bătut joc de noi !
Că suntem iar paria Europei
Că Europa nici
Oase ca la câini nu vrea să ne arunce. O, Doamne Dumnezeule
Corolă
A Bucuriei Universului. Cum
Să nu ne
Meargă, Doamne rău în istorie ?
Cum să nu ne
Meargă, Doamne, din rău în mai rău, când noi nu vrem să
învățăm
Nimic din greșelile noastre ?
Când noi nu vrem să ne milim
În fața Ta și să ne spovedim ?
Cum să nu pierim, Doamne, Auroră Gnozică de pe pământul
Acesta
Al tuturor vicisitudinilor
Și deșertăciunilor
Dacă noi nu vrem să ne salvăm ? Dacă noi stăruim ca turma
cea
Neroadă în rău
Dacă Păcatul Colectiv al neamului acesta se tot îngroașă
Și crește

Asemenea bulgărelui de zăpadă neagră rostogolit la vale. O,
Doamne Dumnezeule și Doamne Iisus Christoase
Așa de este
Voi miluiți-vă de noi ! Fie-vă milă, îndurați-vă de noi
Mireasmă Sufletească Vulcan Aprins de Logos Magma Roșie
de Bunătate
Miluiște-te Doamne de noi și ne iartă încă o dată
De păcate și ne mai învață încă o dată
De bine !
Și ne mai deschide ochii mari încă o dată
Iar și iar !
Și nu ne lăsa pre noi să
Cădem în marea ispită
Ceartă-ne
Doamne Dumnezeule ! Strigă în urechile noastre cu Glas de
Tunet
Deschide-ne ochii cu Foc Orbitor
Numai nu ne lăsa
Asemenea unui furnicar de viermi să colcăim în ticăloșia
noastră
Mai departe !
În zeama albastră, dulce și putredă
A păcatelor
Noastre ! În văzduhul dulceag și stricat al duhorii păcatelor
Noastre !
Ia-ne, doamne de urechi, trânteste-ne la pământ cu Fulgerul și
cu Tunetul !
Trezește-ne, Doamne Potir de Înțelepciune din somnolența
Și din egoismul
Micimii noastre !
O, Doamne, Fie-Ți Milă de neamul lui Decebal

Și al lui Mircea cel Bătrân și al lui Ștefan cel Mare și al sutelor
De mii de țărani tineri morți la Mărăști, la Mărășești și la Oituz
Fie-Ți, Doamne, Milă de noi
Mai dă-ne, Doamne Sfinte răgaz
Să ne trezim
La realitate în istorie ! Mai îmboldește-ne, Doamne,
Și mai luminează-ne mintea
Și cărările adumbrite și îngrețoșate ale sufletului
Și
Salvează-ne în istorie !
Și ajută-ne
Să devenim și noi, o dată și o dată, Neam Ales
În ochii și în sufletul Domnului ! Nu ne
Lăsa să rămânem între neamurile nevolnice și neroade
Ale pământului !
Facă-se voia Ta cât mai repede, Doamne Arbore Înflorit al
Vieții, acum și pururi în vecii vecilor,
Amin !

RUGĂCIUNEA A TREISPREZECEA

A CRIZEI MORALE

Mărire Ție și slavă Ție Iisus Christoase Văzduh de Ambră
Rădăcină a Logosului Divin
Înfiptă în sufletele
Noastre
Poiană de Elixir
O, Doamne, vin la Tine cu fruntea plecată până la pământ
Să mă rog și să mă închin Ție
Pentru neamul meu
Cel plin de
Păcate
Pentru semenii mei și pentru mine încărcăți de păcate
Cum este câmpul plin de iarbă
Cum este părul sălbatic plin de frunzele tremurătoare
Care umplu văzduhul cu foșnetul lor plin de melancolie. Și
De mirosul lui sălbatic. O, Doamne Dumnezeule Logos ca un
Ocean
Înflorit
O, Slavă Ție nemăsurată. Iată, Doamne, vin în Fața Ta
Să mă cercetezi
Căci vreau

Să mă rog Ție iar de greșesc cu Duhul Tău mă îndreaptă ! Iar
De
Este bine
Ce fac
Tu
Sporește-mi puterile asemenea unui cuptor încins de cărămidă.
În care se coace pâinea rumenă ce va umple
Lumea cu mirosul ei
Să pot să mă rog pentru neamul meu
Pentru rădăcina lui
Care
Vine din străfundul Timpului. O, Doamne Dumnezeule, Plai de
Miere, Gură de Rai,
Acum mai bine ca niciodată
Neamul acesta a avut
Prilejul
Să se cunoască pe sine ! Acum după ce a scăpat din strânsoarea
Morții
Cu care îl înlănțuise Dictatura comunistă
Încât abia mai putea să răsuflă
Nici nu
Mai speram că vom scăpa de perioada istorică în care ne
călcăm în picioare ! În care ne era frică să nu fim pârâți la
securitate de vecin ! Și în care
Ne doborâm unii pe alții mai rău decât fiarele împingându-ne
La
Cozi. O, Doamne, Slavă Ție
Nemărginită, Auroră Boreală
Zare Iluminată
Acum, când în sfârșit, scăpasem de
Cămașa de forță

A Dictaturii Comuniste care ne strivise nemiloasă ca pe un
Strat de
Viermi acum în sfârșit aveam prilejul să arătăm lumii cine
Suntem ! Că
Suntem într-adevăr
Un mare Popor !
Acum
Trebuia să fim uniți ca frații !
Un popor
De frați !
Acum
Puteam să arătăm cât de inteligenți suntem ! Cât de buni cât
De generoși !
Acum
Puteam să dăm ce aveam mai bun în noi !
Să punem la contribuție geniul
Pe care de atâtea veacuri credem că îl avem înăbuși în noi !
Acum
Putem să arătăm lumii
Să ne arătăm nou
În primul rând ce răbdători ce buni putem să fim unii cu alții !
Noi puteam să ne întâlnim unul cu altul
Prin ceea ce aveam mai bun în noi !
Puteam
Să comunicăm dintr-o dată
Brusc
Ca o explozie orbitoare cu popoarele lumii ! Cu
Europa
Prin ceea ce aveam mai bun în noi !
Dar, vai,
Ce groaznic blestem, ce cutremurătoare nenorocire ce lovitură
Ne-am dat singuri

Împlântându-ne până în adânc jungherul în inimă !
Noi înșine
Împlântându-ne până în străfunduri cuțitul
Junghierul înroșit în sânge
În trupul nostru
În
Miezul roșu al Ființei noastre
Paralizându-ne !
Doamne în loc să fim buni noi am fost răi
În loc să gândim cu capetele noastre
Noi am
Gândit cu ale dușmanilor noștri ! Doamne Floare de Dafin
Grea
De Mireasmă Enisică !
În loc
Să dăm tot ce avem mai bun în noi
Acum
În clipa astrală pe care ne-a dăruit-o Dumnezeu noi am
Dat ce aveam mai urât
Mai rău
Mai murdar
Mai infect
Mai păcătos în Ființa noastră !
În loc să avem încredere în geniile noastre pe ele să le
Lăsăm să lucreze
Pe ele să le urmăm
Noi le-am dat la o parte
Le-am închis gura
Lisând în schimb jigodiile, demagogii, hoții, șulfefe, lichelele
Setoșii de putere, megalomanii
Nemernicii
Și

Tot ce avea țara aceasta mai ticălos, mai urât mirositor, mai
Rău, mai stricat
Să se cocoa' e ca ciorile în Vârful Parului Puterii
În loc să dăm ce aveam mai bun
Noi am dat ce aveam mai rău
Și-n timpul acesta Tara se scufundă viața devine tot mai grea
Uzinele au ajuns niște ruine
Hidoase ! La sate oamenii se omoară unii pe alții pentru
Un
Petic de pământ ! Mafia a înflorit ca pecinginea !
Bișnițarii țării
Își vând și pe mă-sa și pe tac-su numai să adune bani cu sacul
Cei care furau înainte sub Ceaușescu
Și-au adunat munți
De bani
Tot ăia fură acum mai abitir ! De teama țiganilor, a hoților
Și
A crimelor
Nu mai poți să ieși din casă !
Doamne, urlu de durere și jelesc
Ce țară este, Doamne Dumnezeule aceasta ?
A cui este, Doamne ?
A crimei și
A disperării
A sărăciei și a
Mizeriei !
Doamne Dumnezeule Salvatorul Nostru
Criza morală
Bântuie ca un taifun culcând totul la pământ prăvălind
Copaci
Case acoperișuri cadavre sentimente speranțe, iubiri, credințe,
Adolescenți, prezentul, viitorul țării

Sinucigași
Doamne, urlu și gem
Și jelesc și mă rog
Ai, Doamne grijă de noi și de sufletele noastre, iartă-i Doamne
Pe
Ticăloși și păcătoși
Că nu știu ce fac
Doamne, ce țară este asta, Doamne, căci nici nu mai seamănă
A țară !
Parcă ar fi un abator de vite ! Parcă ar fi un maidan de gunoaie
Doamne, Stâlp de Îndurare Înalt
Nu-i ajuta Ziditorule
Mai mult pe dușmanii noștri decât pe noi, chiar dacă suntem
Cel
Mai păcătos popor de pe
Pământ !
Ascultă, Doamne, ruga îndurerată a robului Tău ! Ascultă cum
Bântuie criza morală pe afară ! Parcă ar fi un
Uragan
Care mugește frângând arborii smulgându-i din rădăcină
Zdrobind oamenii
Frângându-le șira spinării amestecându-le sângele și creierii
Făcuți zob țărâna drumurilor cu gunoiul maidanelor cu
Gelatina sufletului !
Aibi, Doamne, milă, Crâng de Enisic, Poiană de Logos de noi !
Aibi milă de neamul acesta
Păcătos
Căci nu știe ce este cu el cu toții ne scăldăm în mocirla
Corupției și a minciunii
În loc să muncim ne-am apucat să
Facem bișniță ! Să jefuim și să falimentă, ca să le vindem apoi
pe nimic, fabricile, uzinele, tot ce mai era în picioare !

Doamne, gem, urlu și mă rog,
Salvează, Doamne, Turn de Veghe neamul dacilor de la pieire
Nici daci nu mai suntem în codul genetic
Un proces fără seamăn de țiganizare se
Petrece sub ochii noștri
Metehnele Balcanilor ne-au intrat în sânge și acum se umflă în
Limfa noastră
Șii
Spiritul nostru ca lava în vulcan !
Ne merge rău, Doamne, suntem descurajați numai în Tine ne e
Speranța !
Numai Tu, Doamne, Istm de Miere, Zare de Dor, ne mai poți
Întoarce de la pierzanie
Slavă Ție, Doamne Dumnezeu, Tată al Lumilor, și Mărire
Fiului Tău, scapă-ne, Doamne, din Vâltoarea
Aceasta
Scapă-ne Doamne din mâna diavolului. Ție ne rugăm
Cu buzele sufletului
Fripte de
Ardoare ! Trimite, Doamne, asupra noastră Puterea Duhului
Tău ! Luminează-ne Doamne Mintea
Cu despică Fulgerul cerul luminând până departe
Sun corlata zărilor !

Deschide-ne ferestrele sufletului
Trimite Elixirul Frumuseții Tale să ne spele pe dinăuntru
Și să ne purifice ! O,
Doamne,
Nu auzi cum vuieste criza morală pe afară zdrobind tot ce
Întâlnește în cale
Dar mai ales

Cum urlă ca o vâltoare înlăuntrul nostru unde mugește de o mie
De ori mai
Îngrozitor !
Doamne, această criză dinlăuntrul și din afara noastră ne va
duce
La pierzanie !
Tremur tot la gândul că neamul acesta
Va
Pieri
O rană este sufletul meu întreaga mea ființă un Plâns
Drept ca o ploaie
Sunt
Sunt înaintea Tatălui a Rugului Aprins: de aceea în genunchi
Mă rog tremurând tot
Bolborosesc rugii
Îngrozit
Gemând și plângând ! Doamne Dumnezeule Înaltă Înțelepciune
Pridvor de Bunătate, Prund de Logos
În Cer
În genunchi voi rămâne toată viața rugându-mă pentru neamul
Meu
Ai, Doamne Milă și grijă de el. Revarsă-Ți iubirea și bunătatea
Asupra lui
Curăță-l, Doamne, de păcate
Umple-l de har și de duh cum ai turna o mare într-un butoi
Și fă-l să
Viețuiască veșnic sub cerul Tău
Cântându-ți Imne de Slavă și Glorie

RUGĂCIUNEA A PAISPREZECEA

A LUĂRII LA SÂNUL DOMNULUI

Mărire și Glorie Nesfârșită Ție, Doamne Dumnezeule Munte de Miere Tunet de Înțelepciune !

Zare de Aur Mare de Extaz Lumină Plină de Suflet Corlă de Ambră

Ție mă închin Doamne Dumnezeule

La Tine vin în genunchi

Noaptea la Picioarele Tale mă culc ca un câine credincios

Plin de Smerenie cum este văzduhul în zori plin de Cântecul

Privighetorilor

Și Ție mă

Rog

Doamne cu buzele aprinse de dor ca nisipurile deșertului cu Inima

Deschisă ca o Corolă de Trandafir

Maica Domnului Maică Bună nu ne lăsa ! Doamne

Iisuse Christoase stau cu amândouă

Mâinile întinse către Tine ! Mă rog

Fierbinte Bunule ajută, Doamne Dumnezeule, neamul acesta Cel mai bolnav dintre toate

Neamurile

Neamul plin de toate metehnele

Fii, Doamne bun cu el

Fii bun

Cu

Cei care calcă pe drum otrăvit ! Milostivește-Te, Doamne, de ei Ia-i de mână și adu-i

Pe poteca cea dreaptă
Și la fel milostivește-te, Doamne, Cais Înflorit, de cei buni și
În suferință
Ia-ne, Doamne, bolile cele mari ale sufletului
Păcătos al acestui
Neam
Și ia-ne, Doamne, cum ai lua de mână
Un copil
Și ne adu pe drumul cel bun
Ia-ne, Doamne, cum ai culege niște flori
Și metehnele cele mici
Și bolile sufletului cele mari
Și obiceiurile proaste
Și năravurile rele
Și lasă-ne pe noi curați cum este Paharul de Cristal
Pus pe colină
Din care
I-ar fi Dor Gurii Tale să bea !
O, Doamne, Câmpie de Miresme Albastre ! Gură de
Rai ! La Porțile Înalte ale Dorului !
Ca valurile unei mări
Cântec urcând din iniștea lumii ascultă-mi Doamne ruga
Și lasă mila ta să curgă
Pe creștetul neamului acesta curățit de puroaie
Și de rădăcini de buboaie
Și de otrăvuri
Prin bunătatea Ta
Devenit acum un Popor Curat
Neam al Purității
O, Doamne, ajută-mi Doamne Minte Enisică
Putere de Aur Nemărginită și
Înmiresmată

Ajută-mi Doamne neamul să nu piară !
Dă-i puteri
Nebănuite și necunoscute să se depășească pe sine ! Să
Aibă tăria de a se
Apleca
Peste adâncul sufletului
Lui
Să-și vadă ochiurile și sorburile negre ale cancerelor și ale
Bolilor care
Zac în adâncul sufletului său !
În mîlul negru și gros de pe d fundul Subconștientului său
Colectiv
În Sorbul nesfârșit al Răului
Care susură în noaptea din adâncul temeliei lui
O, Doamne, Ocean de Iubire
Corolă Orbitoare de Bunătate ajută-ne Doamne să ne vindecăm
De
Toate bolile și
De toate relele
De cele mari ca și de cele mici și pogoară Lacul de Bunătate
Și de Bine
Peste inimile noastre !
Întărește-mă, Doamne, pe mine
Cu puterea Sfântului Duh
Să pot să mă rog Ție cu o putere de o mie de ori mai mare
Să pot să alung păcatul
Din inimile și din mințile noastre
Slavă Nemărginită Ție Doamne Streașină de Duh Înmiresmat
Ochi Orbitor de Dulce
Mireasmă Enisică
Ferește Doamne poporul acesta de puterea diavolului
Alungă-l pe acesta în

Adâncurile cărămizii putrede
Ale cosmosului
Să pieră în văgăunile reci ale neantului
Și blagoslovește Doamne, neamul acesta cu genii și Minți Mari
Cum dăruiești câmpiile cu
Iarbă și pomi
În luna lui aprilie cu floare !
Stinge Doamne puterea și uneltirile dușmanilor neamului meu
Cei ce stau la pândă
Ca lupii flămânzi
Cei care mârâie din toate părțile ca niște hiene lingându-se pe
Bot doar
O veni clipa când
Vor sfârteca sângele și temelia acestui neam și
Se vor linge satisfăcuți pe bot
Iar
Tu, Doamne, răstoarnă-le Planul și cu Bunătatea Ta
Nemărginită,
Pentru că atât
Ne-ai încercat
Toată Istoria,
Fă din neamul nostru neamul Tău Ales ! Pogoară asupra
Sufletelor
Noastre Ploaia Ta de Dragoste și Bunătate
Repede, caldă, cum sunt Ploile de Primăvară și Vară
Care
Fac semințele să încolțească
O, Doamne, mult mă rog de Tine în genunchi cu buzele aprinse
Ca niște focuri
Cu inima arzând
Cu oasele luminând de credință mult mă rog Doamne
Dumnezeule

Ocean de Ambră Munte de Mireasmă Enisică
Nemărginire de Bunătate aprins mă rog Doamne de Tine să
Crească
În Sufletul Tău Rugul de Dragoste
Și de Milă
Și de Bunătate
Și de Dragoste
Acum după ce ai pus la încercare două milenii
Neamul meu
Acum după ce cu nesfârșita Ta bunătate l-ai
Curățit
Fă din acest neam Poporul Tău Ales cel menit să fie unul
Din marile Tale popoare
Cel prin care
Înțelepciunea și Lumina Ta
Se vor
Revărsa în lume cum se revărsa lumina de lună cea Fermecată
Asupra Câmpiilor în Orientul cel dulce
Cum se revărsa dragostea mamei asupra pruncului durdului
Aceasta este Rugăciunea mea, Doamne, cea
Mai
Fierbinte pe care nu voi înceta toată viața s-o înalț către
Tine !
Ruga pe care o pun în gura poporului meu
Un Noian un Stâlp Uriăș de Rugi un Munte de Rugăciuni să
Înalțăm
Către Tine, fă, Doamne Dumnezeule Sărbătoare a Luminii
Fă, Doamne Stâlp de Foc și
Ocean de Bunătate
Fă, Doamne Sărbătoare și în Istoria neamului meu și fă din
Poporul meu
Neamul Tău Ales

Așa cum i-ai făcut din evrei ! Pe noi fă-ne mai Nuni Doamne,
mai plini de umilință,mai ascultători !

Iar noi

Să îți aducem Slavă de mii de ori mai aprinsă

Să Îți ridicăm Stâlpi și Munți de

Cântări

Fără seamă de dulci ca privighetorile să îți înălțăm Munți de
Rugi

Și Cântări

Toată ziua

Mii de ani de dimineața până seara

Înmiresmată și Binecuvântată fie această Gură care se roagă și
Proorocește

O, Slavă Nemărginită Ție, Doamne, Glorie mai Înaltă decât o
Gură de Rai mai Dulce decât

Mierea

Nectar al Universului

Ascultă, Doamne ruga

Robului Tău Ștefan atât de păcătos dar cu Inima și cu Buzele
Atât

De aprinse în rugăciuni și cu

Sufletul

Înălțat ca o Streașină către Tine !

Glorie și Slavă Ție nemărginită ! Iar și iar Te rog Înaltule și
Necuprinsule, Slăvitule, fă Doamne, din poporul meu

Neamul Tău Ales !

O, Doamne, aceasta este lucrarea mea asupra neamului meu
Căci

Altă dorință și alt vis

Nu am decât

Să-l văd ridicat din mocirla plină de smoală arzând, de negură
și de duhoare, din balta de venin verde stricat !
Să-l văd ridicat și înălțat
În
Rândul neamurilor cele cinstite și cele demne
Iar și iar
Glorie și Slavă nemărginită Ție Bunule, Orbitorul,
Dumnezeule Potir de Cântări
Mireasmă Înălțătoare
Pe Tine Te rog și Ție mă închin
Fă, Doamne Dumnezeule din neamul meu ajuns acum cel mai
Nenorocit de pe fața pământului
Fă, Doamne, Neamul Tău Ales
Și Ridică-l în rândul marilor și plinelor de virtuți Popoare
Ale Lumii, în Slava Ta și spre Gloria Ta Nesfârșită !
În veci slavă Ție Doamne Dumnezeule
Potir de Miere și de Frumuseți Orbitoare !
Amin !

Septembrie 1991

DESPRE AUTOR ȘI DESPRE CARTE

Ștefan Dumitrescu este la ora actuală unul dintre cei mai importanți scriitori ai acestui popor. Este poet, dramaturg, prozator, eseist, un gazetar patetic și convingător. Este și una dintre cele mai ardente conștiințe, ca să spune așa, din câmpul Pedagogiei și Psihologiei românești. Cărțile lui, atât cele literare cât și cele de specialitate, au, în general, ca obsesie destinul neamului românesc.

În această carte, scriitorul și omul de știință Ștefan Dumitrescu, presimțind că poporul lui se îndreaptă către un sfârșit tragic, grotesc și nemeritat, nu face altceva decât să se roage fierbinte și stăruitor Domnului ca acesta să ne ajute pe noi, românii, să ne salvăm. Ștefan Dumitrescu se roagă fierbinte Domnului pentru salvarea, regăsirea poporului nostru. Rugăciunile sunt fierbinți și patetice, și, ceea ce este de netăgăduit, sunt pline de poezie. Sunt ca niște Amfore pline de dulceața înmiresmată a poeziei religioase. Pășind pe urmele lui Ioan Alexandru, cartea aceasta este una dintre cele mai importante și frumoase din lirica românească religioasă.

Fie ca Domnul să asculte rugile pline de poezie ale acestui atât de talentat poet român ! Dar mai ales fir ca Domnul Dumnezeu să ajute acest neam rătăcit să se regăsească pe sine !

1991

ALEXANDRU DEAL, Critic de Artă

